

SAGA PUBLISHING 2024 - Vol. XXI

Traduceri asimetrice

Cătălina Frâncu & Adrian Grauenfels

Traduceri asimetrice

Cătălina Frâncu & Adrian Grauenfels

Ebook – Editura SAGA Israel 2024 -

Nota Editorului

Acest proiect este rezultatul unei întâlniri random - pe net. Doamna Frâncu traduce cu obstinație poezie clasică din câteva limbi europene. Frumuseți calme, estetice, ca dintr-o bibliotecă academică florentină. Cuvintele sunt exact puse la locul lor. Cei mari (Borges, Mandelstam, Celan, Pessoa, Bachmann, Paz Lasker...) sunt virtuos traduși în spiritul textelor originale. Catalina adaugă doi poeți români care fac și ei cinste colecției. Într-o minunată asimetrie, eu adaug un modest finale cărții cu poezii și traduceri absolut pescuite la întâmplare din numeroasele surse afro-americane. Eu ador tinerii nealiniați, letriștii, neînțeleșii cu care mă simt bine, acasă. De multe ori intervin în text ca să-l fac digerabil sau mai agreabil cititorului de limbă română, nefamiliarizat cu sintaxa ebraică și obișnuit cu un anume ritm sau tact al stanțelor. Traducerile automate datorate unor programe AI cer atenție. Uneori se pot produce gafe ilogice exact ca în gluma care urmează. Mama spune băiatului: du-te la băcanie, ia o pâine și dacă au ouă, 20. După scurt timp fiul se întoarce cu 20 de pâini. De ce ai adus 20 de pâini? zice mama. Băiatul: aveau ouă! . Tot cu programe AI am ilustrat cartea ca să țin cititorul cât mai alert. Am folosit **NightCafestudio** care produce imagini pentru un text dat. Uneori chiar nimerește sensul dorit. În total am avut plăcerea cooperativă cu o talentată și prolifică traducătoare. Sper ca experimentul să placă cititorilor și să devină viral. În sensul sănatos. AG

CUPRINS

Traduceri de Cătălina Frâncu	7
Rose Ausländer, Eu n-am să uit.....	7
Jorge Luis Borges, Ars Poetica.....	8
Jorge Luis Borges, Laudă umbrei	10
Jorge Luis Borges, Îngerul	12
Jorge Luis Borges, Adam Cast Forth	13
Jorge Luis Borges, Sâmbăta.....	14
Jorge Luis Borges, Nori	15
Jorge Luis Borges, Este iubirea	17
Jorge Luis Borges, Sonetul vinului	18
Paul Celan, Luminoasele pietre	19
Ingeborg Bachmann, Cazi, inimă.....	20
Ingeborg Bachmann, Cântece de pe o insulă.....	21
Roland Erb, Peisaj la Güstrow	22
Roland Erb, Început – Anfangen.....	23
Roland Erb, Niciodată bătrân.....	25
Miguel Hernandez, Aproape de apă	26
Rubén Darío, Fatalul.....	27
Rubén Darío, Iubește-ți ritmul	28
Pierluigi Cappello, Rondeau	29
Nizar Qabbani, Școala Iubirii.....	30
Fernando Pessoa, De-o fi să mor tânăr.....	33
Fernando Pessoa, Rugăciune.....	35
Fernando Pessoa, Frunza desprinsă	35
Fernando Pessoa A meritat?	36

Giuseppe Ungaretti, Nu mai strigați.....	36
Edith Södergran, Durerea.....	37
Eugénio de Andrade, Îndrăgostiții fără bani	39
Peter Huchel, Aprilie	40
Yves Bonnefoy, Vara nopții.....	41
Edna St. Vincent Millay	42
Ted Hughes, Septembrie.....	43
Paul Valéry, Palmierul	44
Wallace Stevens, Planeta de pe masă	48
Stefan George, Se zguduie clădirea	48
Horst Lange , Mărșăluim	49
Joachim Werneburg, Piatra lui Tristan	50
Peter Huchel, Germania	52
Joachim Werneburg, Agudul.....	53
Ossip Mandelstam,	54
Arsenii Tarkowski, Viață, o, viață	56
Henry Wadsworth Longfellow, Ultima Thule	56
Conrad Ferdinand Meyer, Corul morților	57
Dylan Thomas,.....	57
Iar moartea n-o să mai fie stăpână.	57
Frank Romeiß, Elegie europeană.....	59
Algernon Charles Swinburne, Grădina Proserpinei	61
Lawrence Ferlinghetti.....	63
Nelly Sachs, Cercetătorul Spinoza	64
Eduard Mörike, Harfele vântului.....	65
Gottfrid Benn, Nu în tine mi-e mângâierea.....	66
Else Lasker-Schüler, Lui Giselheer păgânul	67
Frank Romeiß, Nădejde, tu.....	68

Milo De Angelis, Acea plecare în întunericul curților.....	68
Iosif Brodski, Elegii romane	69
Iosif Brodski, Spre marea uitării.....	70
Iosif Brodsky, Un cântec	72
Osip Mandelstam, Ia bucurie din palmele mele	74
Osip Mandelstam, Și eu am fost viu	75
Osip Mandelstam, Mi s-a dat un trup.....	76
Osip Mandelstam, Tristia	76
Osip Mandelstam, Găsind o potcoavă	77
Marco Maggini, Poezia.....	81
Marco Maggini, Absențe	81
Horacio Castillo, Spune Euridice.....	82
Margaret Atwood, Variații pe tema cuvântului somn	84
Oscar Wladislas de Lubicz Milosz, Ziua bătrână	85
Mario Luzi, Noaptea vine cu cântul	87
William Butler Yeats, A Doua Venire.....	89
Edna St. Vincent Millay,	90
Henry Wadsworth Longfellow,	90
Marco Maggini, Cuvântul care salvează	92
Mario Luzi, Rămână-încordată voința spunerii	92
Salvatore Quasimodo, De lianele de sălcii	94
Evgheni Evtușenko, Te-am iubit în ritm de Piazzolla	94
Giuseppe Ungaretti, Aur curat în pustiu.....	95
Alfonso Gatto, Cuvinte.....	96
Alessandro Parronchi, Curașul de a trăi.....	96
Vladimir Holan, Ți-aș spune.....	97
Charles Simic, Împotriva iernii.....	98
Irinel Frâncu, Pământ și stele.....	99

Poezii și traduceri	102
Adrian Grauenfels.....	102
Luís de Camões	103
Lauren K. Wat.....	105
Philip Whalen	106
Elly Bookman.....	108
Cal Bedient.....	109
Octavio Paz.....	113
Pacea	117
Valzhyna Mort.....	118
Laurence Lieberman	119
Jordan Kapon Nakamura	121
Sandra Beasley.....	123
Odysseus Elytis	124

Rose Ausländer, Eu n-am să uit

Eu n-am să uit
casa părintească
glasul mamei mele
primul sărut
colinele Bucovinei
fuga din primul război mondial
înfometarea Vienei
bombele din al doilea război mondial
invazia nemților
cutremurul groazei în pivniță
doctorul ce ne-a salvat viețile
dulceamăruia Americă
pe Hölderlin Trakl Celan
chinul scrisului
nevoia de-a scrie
și atâtea încă

Jorge Luis Borges, Ars Poetica

Privind la râul făcut din timp și din apă,
Să-ți amintești că timpul e un alt râu,
Să știi că ne pierdem și noi ca un râu
Și că fețele ni se petrec precum apa.

Să simți că veghea este doar un alt vis
Ce visează să nu viseze, că moartea
Temută de carnea noastră e moartea
Din fiece noapte, e ceea ce numim vis.

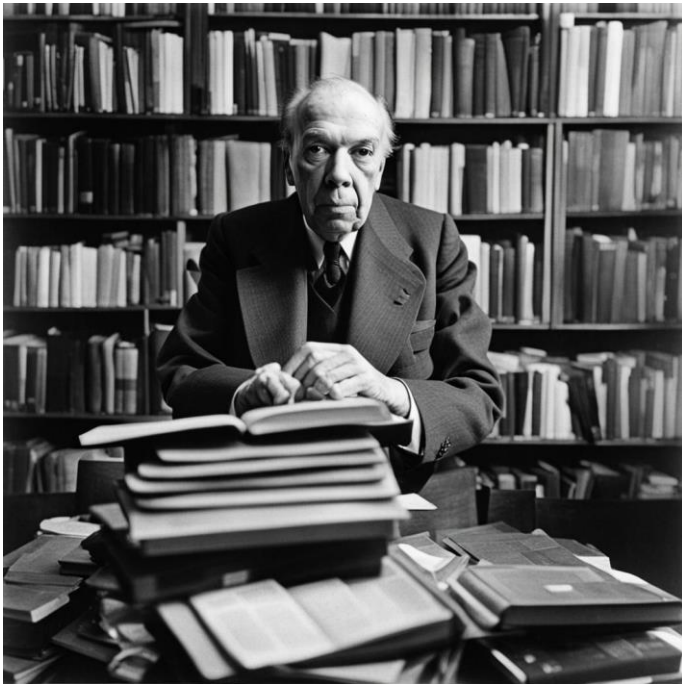
Să vezi în vremea zilei și-a anului semnul
Zilelor omului și semnul anilor.
Și să prefaci amenințările anilor
Într-o cântare, în sunet, într-un alt semn.

În moarte să vezi visul, iar în amurguri
Un aur trist, aceasta e poezia,
Sărmană și nemuritoare. E Poezia,
Ca zorii venind, ca niște amurguri.

Iar uneori, în ceasuri târzii, un chip
Privește la noi din adânc de oglindă:
Fie ca arta să fie această oglindă
Nouă dezvăluindu-ne propriul chip.

Odiseu, spune-se, ostenit de minuni,
De dragoste plânse văzându-și Ithaca
Verde, smerită. Arta-i această Ithaca
De verde eternitate, și nu de minuni.

Însă ea este și râul acel nesfârșit
Care rămâne trecând, cristal din același
Nestătător Heraclit, ce este același
Și e și altul, precum e și râul cel nesfârșit.

Jorge Luis Borges, Laudă umbrei

Bătrânețea (numele dat de unii)
ar putea fi vremea fericirii noastre.
Animalul e mort ori e aproape mort.
Rămân omul și sufletul lui.
Trăiesc printre forme strălucitoare și vagi
care nu sunt încă beznă.
Buenos Aires,
cândva în suburbii sfâșiindu-se
spre nesfârșita câmpie
a redevenit Recoleta, Retiro,
străzile încețoșate din Once
și precarele case bătrâne
pe care le numim încă Sur.
Întotdeauna în viața mea au fost prea multe lucruri;
Democrit din Abdera-și scosese ochii
ca să gândească;
timpul a fost Democritul meu.
Penumbra asta e lentă, nu doare;
curge pe-o pantă blândă
și pare eternitatea.
Prietenii mei nu au chip,
Femeile sunt ce erau acum multă vreme,
răscrucile străzilor ar putea fi altele,
pe filele cărților nu mai sunt litere.
Toate astea ar trebui să mă sperie,
însă e o blândețe, o revenire.
Din generații de texte ce sunt pe lume

doar pe câteva le-am citit,
cele pe care mi le tot spun din memorie,
citind și preschimbând.
Din sud, din răsărit, din vest, din apus,
converg căile care m-au adus
către miezul meu tainic.
Cărările acelea erau ecouri și pași,
femei, bărbați, agonii, învieri,
zile și nopți,
întreșute de vise și de visare,
fiece clipă infimă de ieri,
din zilele de ieri ale lumii,
puternica sabie a danezului,
precum și luna persanului,
și faptele morților,
iubirea împărtășită, cuvintele,
Emerson și zăpada și atâtea lucruri.
Acuma le pot uita. Ajung la miezul meu
la algebra, la cheia și
la oglinda mea.
Curând voi afla cine sunt.

*

Jorge Luis Borges, Îngerul

Nu fie omul nevrednic de Îngerul
a cărui sabie îl păzește
de vreme ce e născut din iubirea aceea
ce soare și astre rotește
până în ultima zi când bubuie
tunetul goarnelor.

Prin stacojii lupanare să nu se târâie
nici în palate ivite din superbie
nici prin taverne nechibzuite.

Să nu s-apelece nici rugăminții
nici rușinării plânsului
nici fabuloasei speranțe
nici vrajei mărunte a spaimei
nici spoielilor histrionului;

Să-l vadă Altul.

Să-și amintească că niciodată nu-i singur.

În zumzetul zilei, în noaptea sumbră
mărturisească-și fără încetare nădejdea;
lacrima nu-i maculeze cristalul.

Fă, Doamne, la capătul zilelor mele de pe Pământ,
să nu-l necinstesc pe Înger.

*

Jorge Luis Borges, Adam Cast Forth

A existat o grădină, ori fost-a o închipuire?
Mă întrebam eu încet, în lumina crepusculară,
De parcă alinându-mă: oare acel trecut -
Căruia Adam, azi nenorocit, îi va fi fost stăpân -
Nu va fi fost decât o magică înșelăciune
A mult Visatului Dumnezeu? În amintirea-mi
Grădina aceea vrăjită e doar memorie vagă,
Însă eu știu că există și că durează,
Chiar dacă nu pentru mine. Îmi e pedeapsă
Stăruitorul tărâm și războiul incestuos
Al Abelilor și Cainilor și-al tot puietului lor.
Și totuși înseamnă atât de mult să fi iubit,
Și să fi fost fericit, și chiar să fi atins
Grădina aceea vie, fie și numai o zi!

Jorge Luis Borges, Sâmbăta

Acolo e un amurg, întunecat rubin
încorporat în timp,
și un oraș orb adânc
al bărbaților care nu te-au văzut
După-amiaza tace ori cântă.
Cineva dă glas unor doruri
crucificate-n pian.
Și mereu tu - toată numai splendoare.
Chiar și când nu iubești
splendoarea ta
își risipește miracolul timpului.
Și-n tine e norocul
cum e primăvara în frunza fragedă.
Iar eu nu mai sunt nimeni,
eu sunt doar dorul
pierzându-se-n după-amiază.
Și-n tine e încântarea
precum cruzimea în sabie.
Noaptea apasă grilajul.
În pustiita odaie
oarbe - singurătașile noastre se caută.
Și glorios se petrece-n amurg
carnea ta albă.
Și e-o durere-n iubirea noastră
aidoma sufletului.
Tu ieri, toată numai splendoare,
acum ești toată numai iubire.

Jorge Luis Borges, Nori

va fi nici un singur lucru care
să nu fie nor. Nor sunt catedralele
din piatră imensă, cristale biblice
netezite de timp. E Odiseea
care se schimbă ca marea. Destin e
de câte ori îl desfacem. Reflecția
chipului tău în oglindă e deja alta
iar ziua-i un labirint îndoielnic.
Noi suntem cei ce plecăm. Numeroșii
nori spre asfințit desfăcându-se
sunt imaginea noastră. Fără încetare
un trandafir se strămută în alt trandafir.
Ești nor. Ești mare și ești și uitare.
Și mai ești și tot ceea ce-ai pierdut.

*

Prin văzduh umblă munții tăcuți
ori crestele tragice ale umbrelor
care întunecă ziua. Se numesc
nori. Formele lor sunt adesea ciudate.
Shakespeare observase unul. Părea
un dragon. Acest nor de după-amiază
în cuvântul său strălucește și arde
și îl privim și încă-l urmăm.
Sunt oare norii arhitectura
hazardului? Poate-i trebuie lui Dumnezeu
spre a săvârși a Sa infinită lucrare,
firele ei din întunecata sa canava.

Poate că norul nu-i mai puțin zadarnic
decât omul privind la el dimineața.

Jorge Luis Borges, Este iubirea

Va trebui să m-ascund ori să fug.
Peretii-închisorii ei sporesc ca un vis atroce.
Frumoasa mască se schimbă, dar ca-ntotdeauna e singura.
La ce să mai am nevoie de talismanele mele:
de exercițiul literelor, de erudiția vagă,
de învățarea cuvintelor pe care asprul nord
obișnuia să le cânte de spade și despre mări,
de prietenia senină, de galeriile Bibliotecii, de lucruri
obișnuite,
de obiceiuri, de dragostea tânără a mamei mele, de milităroasa
umbră a morților mei, de noaptea atemporală, de gustul
visului?
De cântărețul tăcut deasupra izvorului, și de bărbatul acel
ridicat la glasul străbunului, de cei ce privind în vânt
s-au întunecat, deși umbra lor nu trădase pacea.
A fi cu tine sau a nu fi cu tine este măsura timpului meu.
E, știu, iubirea: neliniștea și ușurarea să-ți aud glasul,
amintirea și așteptarea, oroarea de a trăi în timpul următor.
Este iubirea cu mitologiile ei, cu micile ei inutile magii.
Există un colț de stradă pe unde nu îndrăznesc să trec.
Numele unei femei mă trădează.
Mă doare o femeie-n tot trupul.

*

Jorge Luis Borges, Sonetul vinului

În ce regat, în ce veac, în care tăcută
alinieră de astre, în care zi ascunsă
și nesalvată în marmură, ideea singulară
de-a inventa și ivi bucuria va fi apărut ?
L-au inventat în toamne de aur. Și vinul
roșu a curs, a străbătut generații,
pe căi anevoioase, prin fluviul timpului,
și dăruindu-ne melodia, focul și leii lui,
În noaptea bucuriei dar și în ziua potrivnică,
ori exaltând bucuria ori micșorându-ne frica
și noul ditiramb pe care ți-l dăruie astăzi,
cântat odinioară de către arabi și persani.
Vin, învață-mă arta de a-mi vedea povestea
de parcă deja ar fi fost cenușa memoriei.

Paul Celan, Luminoasele pietre

Luminoasele,
alb - curatele, de strălucire
aducătoare
pietrele străbat prin aer.
Ele nu cad, nu strivesc,
nu lovesc. Ele sar în sus,
încât mici flori,
trandafirii, de măceș
să se desfoaie
să-înoate
în tine, tăcerea mea,
adevărata mea -
văd, tu cu mâinile mele le-aduni
cu noile, cu ale mele
mâini ale nimănui, iar și iar le pui
în lumina care pe nimeni
nu are-a plânge ori a da nume.

*

Ingeborg Bachmann, Cazi, inimă

Cazi, inimă, din pomul timpului,
frunze, cădeți din înghețatele ramuri,
voi, îmbrățișatele cândva de soare,
cădeți ca lacrimile din ochiul mărit!
Încă mai flutură-n vânt șuvița
pe fruntea arsă a zeului țării,
sub cămașă pumnul deja
apasă pe rana ce sângeră.
De aceea, fii tare, dacă spinarea moale a norilor
încă o dată ți se supune,
ia-o ca pe un dar, dacă Himet fagurul
încă o dată ți-l umplecu miere.
Căci prea puțin prețuiește pentru plugar un pai în secetă,
prea puțin o vară pentru marele neam omenesc.
Iar ție inima deja ce-ți mărturisește?
Între ieri și mâine se leagănă
tăcută, străină,
iară bătaia ei
deja e cădere din vreme.

*

Ingeborg Bachmann, Cântece de pe o insulă

Când unul pleacă, va trebui
să ia pălăria cu scoicile strânse
în timpul verii, să o arunce în mare
să plece cu părul în vânt,
s-arunce în mare masa pe care
a pregătit-o iubirii,
restul de vin rămas în pahar
să îl arunce în mare,
să-și deie pâinea la pești,
s-amestece-n mare un strop de sânge,
să-înfîgă cuțitul în valuri
și să-și scufunde pantoful,
ancora, inima, crucea,
și să se ducă cu părul în vânt!
Atunci, o, da, se va-întoarce.
Când?
Asta nu întreba.

*

Roland Erb, Peisaj la Güstrow

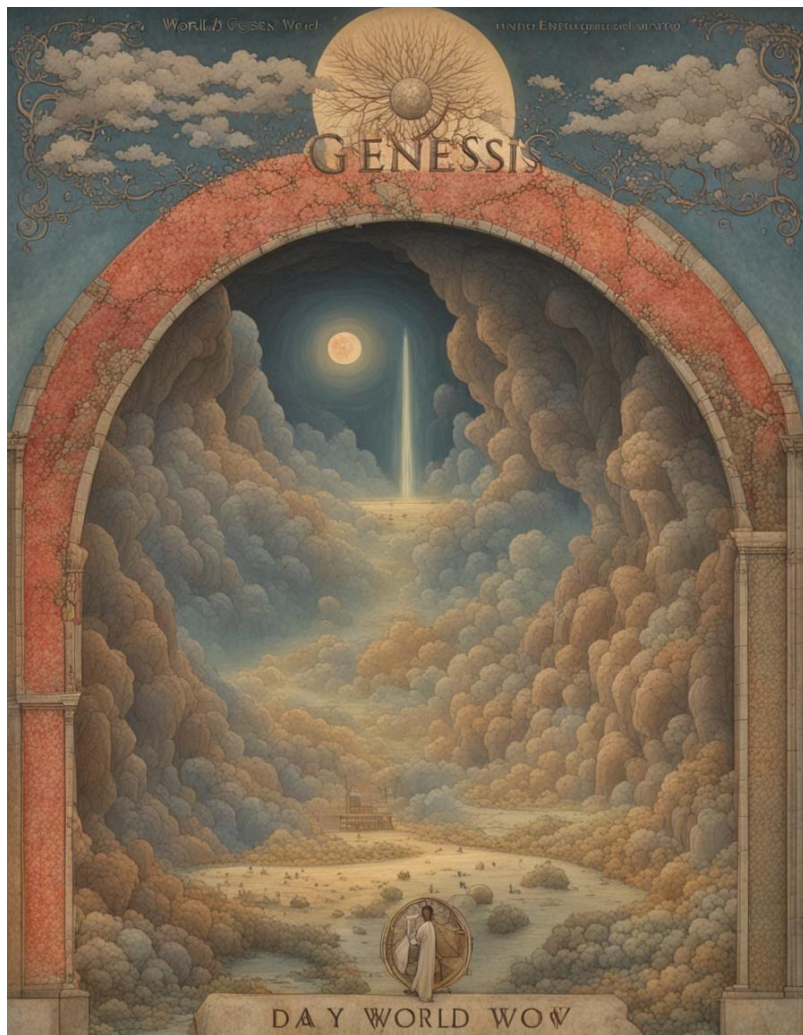
Când viforul toamnei învolbură lacul,
când pinii umplu de umbră laguna,
când în ochi se adâncesc rădăcinile,
când sub pleoapă arde o grămadă de lemne,
când de durere ochiul nu se închide,
când goliciunea se prăbușește în lac și când urlă
când furtuna așterne apa-n șuvoaie,
când cărările singurătății –
când

Roland Erb, Început – Anfangen

Dar nu-i nimic,
nu-i sigur nimic
nimic nu-i obișnuit
Ți-ar trebui
un nou început.
Dar la ce bun?
Când uiți să vorbești
ți-s chiar și mâinile țepene?
Îți stau înaintea rosturi,
în patria toamnei culorilor
ai atrăgătoare priveliști.
Toate te așteaptă,
la tine vin toate, și
par a spune
că numai cu tine vin.
Gândește
până nu-i prea prea târziu
hotărăște-te - vrei
să trăiești
să scapi de încremenire
ori vrei
să mori înlemnit.
Nu-i de tot greu
- la urma urmei -
deloc imposibil.
La rândul meu - eu - din nou
încă o dată
am să o iau de la capăt

poate-n cel mai înalt
poate că-n cel mai repede
salt.

Roland Erb, Niciodată bătrân

Cum îți iubesc
începuturile,
acel
arhaic strălucitor
surâs,
bucuria-înflorind pe un
chip,
deja deformat
de durere.
Tânăra, sfidătoarea
mișcare a membrelor,
confruntarea îndârjită
cu
pietrificarea, cu
înțepenirea.
Începutul tău - astă
încă
de nepotolit
lumină.

*

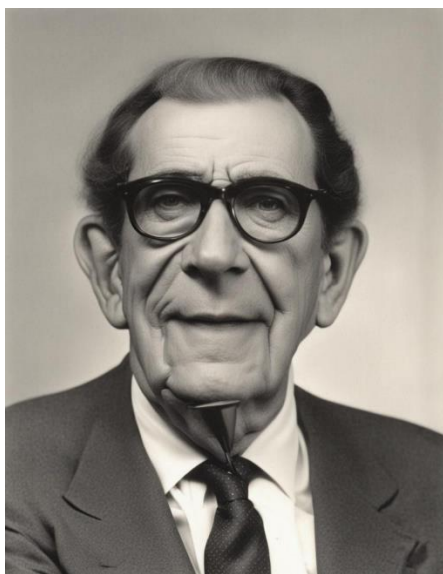
Miguel Hernandez, Aproape de apă

Aproape de apă vreau să te iau.
În gânguritul tău marea să o străbat.
Aproape de apă vreau să te am.
Curgerea-i vie îmi dă totdeauna curaj.
Aproape de apă vreau să te simt.
Apa înspumată mă învață să râd.
Aproape de apă, femeie, voiesc
Să te pătrund și să te iubesc.
Aproape de apa mării pierdută,
De apa ei nici pierdută - nici cunoscută.

Rubén Darío, Fatalul

Ferice-i copacul ce abia simte ceva, și
încă și mai ferice e piatra aspră care nu simte nimic,
căci nu e durere mai mare decât e durerea de-a fi,
și nici tristețe mai rea decât aceea de-a ști.
Să fii și să nu știi nimic, să fii fără-a ști ce va fi,
cu teama de ceea ce-a fost, cu viitoarele frici ...
Cu siguranța terorii că mâine nu vei mai fi,
și suferind pentru viață și umbră și-abis,
abisul pe care nu-l știm și abia-l bănuim,
cu carnea ispititoare, cu roadele-i îmbietoare,
cu un mormânt așteptând cu buchetele lui funerare,
și neștiind unde mergem,
și nici de unde venim! ...

Rubén Darío, Iubește-ți ritmul

Iubește-ți ritmul, ritmează-ți faptele
sub legea lui, așa cum și poemele tale;
un univers de-universuri nască-se-n tine,
sufletul tău - izvor de cântece fie.
Armonia cerească de tine înțeală
în tine lumi diferite va să ivească,
împrăștiatele numere vor răsună
pitagoreizând în constelația ta.
Ascultă numai divina retorică
a păsării-n ceruri, închipuiește-ți
numai nocturna iradiere de geometrii;
indiferența ce tace ucide-o în tine
înlănțuie-ți perla de perla cristalină
cea unde adevărul și-a aruncat cochilia.

*

Pierluigi Cappello, Rondeau

În limba asta goală și de niciunde,
nicipând, de niciun ochi văzută-n lumină deplină,
dacă nu doar de-ai mei privind la ochii tăi cerești,
- aș numi mare acel ceresc al tău, -
am să învăluie lumina straniei tale tăceri,
ca un izvor tăind în brazda lungă a pieptului tău;
privind la tine-n furtuna aceea din mine crescând,
fiind un șoim, de nu aș tăcea, la tine privind,
în limba asta goală și de niciunde.

În nici un alt loc, iubire, ci doar în locul acest,
eu nu ți-aș spune că dragostea este precum un cerc,
susul și dedesubtul, în rimă - cristalul și rădăcina -
și, în lumina din raza spatelor tale, să strig
înspre lumina lunii într-o lumină aidoma,
să strig splendoarea mâinilor tale, cu ale mele
strâns împletite, și-n jurul brațului nopții
ce se deschide-n lumină, adu-mecându-te albă,
în nici un alt loc, iubire, niciunde, ci doar aici.

În nici un alt loc, ci numai aici te voiesc, numai
în legănarea-n suișul și-n coborâșul cuvintelor,
numai aici ca pe fragi ți-aș dăruie cuvinte,
fiindcă viața în juru-ți e o furtună,
iar tu și eu - mare fermă în miezul furtunii -,
pletele amestecându-ne, numai aici, iubire,
ar fi chipul tău, și chipul tău ar fi nume,
doar numele tău, altele toate străine,
în limba asta goală și de niciunde.

Nizar Qabbani, Școala Iubirii

Dragostea ta m-a învățat să fiu trist,
Iar eu de veacuri aveam nevoie de o femeie ce m-ar putea
face trist,
Aveam nevoie de o femeie
Să mă facă să plâng pe umărul ei ca o pasăre,
Aveam nevoie de o femeie care să strângă fărâmele mele de
sticlă spartă.
O, doamnă, dragostea ta m-a învățat rele obiceiuri,
Să încerc să prezic viitorul, în zațul cafelei,
de-o mie de ori pe noapte
Să încerc leacul vindecătorilor și să întreb ghicitoarele,
M-a învățat să ies și să pieptăn străzile,
Să-ți caut chipu-n lumină ca și în ploaie,
Umbra să-ți urmăresc în chipul străinilor,
Să-ți vânez aura chiar și-n articole de ziare!
Să adun milioane de stele din ochii tăi.
Dragostea ta m-a învățat să hoinăresc ore întregi
în căutarea unei coame sălbatice
invidiată de toți țigani,
a unui chip, a unei voci
unde să aflu toate fețele și toate vocile...
Iubirea ta, doamnă, m-a dus în cetatea tristeții
Iar înaintea iubirii tale eu nu știusem ce este tristețea,
Nu am știut niciodată că lacrima e a Omului
Și că, fără de lacrimi, Omul nu e decât amintire.
Dragostea ta m-a învățat să ma port precum un copil,
Să desenez fața ta cu creta pe zid,
Pe pânzele bărcilor de pescuit,

Pe clopotele bisericii, pe troițe.
Dragostea ta m-a învățat că se poate schimba harta timpului,
M-a învățat că atunci când iubesc,
Pământul se-oprește!
Am citit basme pentru copii,
Am intrat în palate de regi,
Am visat că mă însor cu fiica sultanului,
Cu ochi mai senini ca apa lagunei,
Cu buze mai mândre ca floarea de rodie.
Am visat că-i ofer coliere de perlă și de coral.
Dragostea ta m-a învățat delirul,
M-a învățat cum viața fuge
Fără s-ajung la fiica sultanului.
Dragostea ta m-a învățat
Să te iubesc în fiecare lucru mic,
În pomii goi ai toamnei, în frunzele uscate și îngălbenite,
În ziua ploioasă, în furtună,
În cafeaua mică, unde seara ne bem
Cafeaua neagră.
Dragostea ta m-a învățat
Să-mi aflu adăpost într-un hotel fără nume,
Într-o biserică fără de nume,
În cafenele fără de nume.
Dragostea ta m-a învățat
Cum noaptea sporește
Durerea străinilor;
Dragostea ta m-a învățat
Să plâng fără motiv,
M-a învățat coșmarul.
Dragostea ta m-a învățat să fiu trist,

Iar eu de veacuri aveam nevoie de o femeie care să mă
întristeze,
Aveam nevoie de o femeie
Să mă facă să plâng în brațele ei ca o pasăre,
Aveam nevoie de o femeie care să strângă fărâmele mele de
sticlă spartă.

Fernando Pessoa, De-o fi să mor tânăr

De-o fi să mor tânăr,
Fără să pot să public vreo carte,
Fără să văd chipul imprimat al poemelor mele
Le spun celor ce vor să mă jelească
Să nu mă jelească.
Dacă se-întâmplă așa, atunci asta e.
Chiar de nicicând nu mi s-or tipări poemele,
Ele-or să aibă splendoarea lor, de-s frumoase.
Deși n-ar putea fi frumoase și să rămână netipărite,
Căci rădăcinile pot fi subterane
Florile însă în aer liber și la vedere dau floare.
Negreșit așa va fi să se întâmple.
N-ar putea nimic să le-oprească.
De mor foarte tânăr, atunci ascultați-mă:
Am fost mereu numai un copil care s-a jucat.
Am fost la fel de blând ca soarele și ca apa,
De-o religie universală altora necunoscută.
Am fost fericit fiindcă nimic nu ceream,
Nici măcar nu-încercam să găsesc ceva,
Nici nu credeam c-ar fi alte explicații
Dacă vreun sens nu are cuvântul explicație.
Mi-am dorit doar la soare și-n ploaie să stau -
La soare când a fost soare
Și-n ploaie când a plouat
(Și niciodată celălalt lucru),
Să simt căldura și frigul și vântul,
Și să nu merg mai departe.
Odată ce eu iubeam, credeam că mă vor iubi,

Dar n-am fost iubit.
N-am fost iubit din singurul mare motiv -
Fiindcă nu mi-a fost dat.
M-am mângâiat revenind la soare și ploaie,
Și stând iarăși în ușa casei.
Câmpiile, până la urmă, nu-s așa verzi pentru cei iubiți
Cum sunt pentru cei ce nu-s.
A simți înseamnă a fi distras.

Fernando Pessoa, Rugăciune

Doamne, a venit noaptea, sufletu-i mic.
Furtuna prea mare, prea mare voința!
Ne-ai părăsit, în tăcerea ostilă,
Mării universale și nostalgiei.
Însă flacăra aceea ce ne-a dat viața,
Cât viață încă există, încă nu-i stinsă.
Frigul mort a ascuns-o-n cenușă:
Încă o poate înălța mâna vântului.
Dă-ne răsuflăt, noroc - ori rușinea sau spaima -,
Cu care noi să-înălțăm flacăra strădaniei,
Și încă o dată să cucerim Depărtarea -
Fie ea orice mare, numai să fie a noastră!

*

Fernando Pessoa, Frunza desprinsă

Frunza desprinsă nu se întoarce la creangă,
Și nici din pulberea ei nu apare o altă.
Deja sfârșită-i clipa ce apare în astă clipă,
E moartă pe totdeauna.
Nesigure, goale-s făgăduielile viitorului,
Viața aduce mereu câte-o lecție nouă,
Zadarnică și incertă, soarta e-împrăștiere
De mine însumi, de lucruri.
Astfel încât, în fluviul acesta universal
În care mă aflu și eu, nu numai un val,
Ci valuri multe se duc inerte, fără dorință,
Și fără zeei pe care să-i întreb.

*

Fernando Pessoa A meritat?

A meritat? Merită totul
Dacă sufletul nu este mic.
De vrei să treci dincolo de Bojador
Va trebui să treci dincolo de durere.
Mării Domnul i-a dat primejdia și abisul,
În ele însă se oglindește cerul.

*

Giuseppe Ungaretti, Nu mai strigați

Încetați să ucideți morții,
nu mai strigați, nu strigați
de doriți să se-audă încă,
de mai sperați să nu piară.
Șoapta lor nu se simte
și nici rumoare nu fac
pe unde iarba crește,
sunt fericiți când nu trece omul.

Edith Södergran, Durerea

Fericirea nu are cântece, fericirea nu are gânduri, fericirea n-are nimic.

Fericirea lovește până zdrobește, căci fericirea-i meschină.

Fericirea vine tiptil dimineața devreme și repede-n somn se ascunde,

fericirea zboară departe în norii plutind peste-adâncuri senine, fericirea-i lanul ce doarme în soarele după amiezii

ori nesfârșitul suflet al mării împunse de sulița razelor,

fericirea-i neputincioasă, doarme, răsuflă, nimic nu știe ...

Simți oare durerea?-I mare puternică, cu pumni scrâșnind pe ascuns.

Simți oare durerea? Nădejde se-ascunde în ochii ei plânși.

Ne dăruiește durerea tot ce ne trebuie -

cheia de la împărăția morții,-

brusc țâșnește pe ușă, când mai șovăim încă.

Durerea urzește copiilor, veghează alături de mamă,

tuturor verighete de aur împrăstie.

Tuturor se oferă durerea, limpezime dă gânditorului,

bijuterii râvnite agață la gâtul femeii,

în ușă stă când bărbatul iubita și-o părăsește...

Ce le dăruiește durerea îndrăgostiților?

Eu nu prea știu.

Mărgele și flori dăruiește, și poezie, și vise,

mii de deșarte săruturi le dă,

doar numai unul i-adevărat.

Ne dă suflete minunate și lucruri ciudate,

Tot ce-i mai bun în viață ne dă:

iubire, singurătate, moarte.

Edith Södergran, Suflet în așteptare

Sunt singură printre copacii de lângă lac,
Cu brazii bătrâni ai plajei trăiesc în prietenie
iar cu toți sorbii tineri în tainică armonie.
Întinsă, singură stau și aștept,
nu văd pe nimeni să treacă.
Flori mari mă privesc din tulpini înalte,
mi se urcă în brațe crenguțe amare,
iar pentru toate am doar un nume, și el e dragoste.

Eugénio de Andrade, Îndrăgostiții fără bani

Priveau deschis către cei ce treceau.

Aveau legende, istorii

și frig în inimă.

Aveau grădini unde luna se plimbă

mână în mână cu apa

și-un înger de piatră drept frate.

Aveau ca toți oamenii

mirajul tuturor zilelor

picurând din acoperișuri;

aveau ochi de aur

acolo ardeau

visele lor rătăcite.

Aveau foame și sete de fiară,

era tăcere

în jurul pașilor lor.

Însă, la fiecă gest al lor,

o vrăbie dintre degete,

vrăjită străpunge spații.

*

Peter Huchel, Aprilie

Privind în sus dinspre tăietor
în ploaia ușoară,
cu toporul în mână,
printre bogatele ramuri în sus zăresc
cinci pui de gaiță.
Vânează-n tăcere, dau semne
din creangă în creangă,
arată soarelui
drumul spre- arbuștii în ceață.
Și o limbă de foc pătrunde prin arbori.
Mă înglobez
golului înghețat al anilor mei.
Sparg lemnul
lemnul dur al singurătății.
Și mă adăpostesc
în pânza păianjenilor,
în magazie adunați printre resturi,
în mirosul de pin
al lemnurilor stivuite,
cu toporul în mână.
Privind în sus dinspre tăietor
în ploaia caldă de aprilie
zăresc printre goalele
crengi de castan
foițele lipicioase
de muguri strălucitori.

Yves Bonnefoy, Vara nopții

Îmi pare, în astă seară,
Că cerul înstelat se dilată,
Că-I mai aproape de noi; că noaptea
În spatele atâtor focuri nu e prea întunecată.
Că frunzele strălucesc în frunziș,
Mai coapte, mai mari – rod verde și portocaliu,
Că lampa îngerului e mai aproape; că inima
luminii se ascunde în pomul universal.
În astă seară, îmi pare,
Că am intrat în grădina, al cărei înger
Închide poarta fără întoarcere.

Edna St. Vincent Millay

Ce buze mi-au sărutat buzele și unde, de ce

Ce buze mi-au sărutat buzele, unde și de ce -
Am uitat - și ce brațe sub capul meu
Până în zori s-au aflat; dar ploaia e-n noaptea
Cu-atâtea fantome, care suspină și bat
În geam și vor răspuns să le dau,
În inima mea dă freamă durerea tăcută
De băiețandri uituci care n-au să vrea iar
Să revină cu-n strigăt în miez de noapte.
La fel ca mine stă-n iarnă singur copacul,
Nu știe că - una câte una - l-au părăsit păsările,
Dar crengile-și știe mult mai tăcute ca înainte:
N-aș putea spune de ce-au venit și de ce-au plecat;
Știu doar că vara, în mine, o vreme, cândva
A cântat, însă nu mai cântă.

*

Ted Hughes, Septembrie

Se face târziu, privim cum lin plutește întunericul:
Nu-l măsură nici un ceas.
Când curg sărutări și-n brațe ne ținem
Nu ne înfioară timpul.
E vară: mai sunt încă frunze:
În spate un ochi de stea,
Iar sub mătasea mâinii o mare ne spunea
Că timpul dispărea.
Rămânem; nu frunzele măsură vara.
Acum nu mai trebuie ceas,
Avem numai ce ne-amintim:
Tumultul clipelor din mintea noastră
Ca nepăsarea la legea mulțimii
a unui rege nefericit și-a reginei;
Tăcut își aruncă coroanele arborii
În heleșteie..

*

Paul Valéry, Palmierul

Cu minunatul sau har
Abia ascunzând strălucirea,
Un înger îmi pune pe masă
Pâine moale și lapte cald;
Îmi face din ochi
Semnul rugăciunii,
Închipuirii mele îi spune :
-Calm, calm, stai calm!
Doar știi cât de greu palmierul
Își poartă bogăția!
Câtă vreme se îndoiaie
Sub bogăția roadelor,
Figura sa e-împlinită,
Grelele fructe-i sunt legăturile.
Admiră-l cum mai vibrează,
Și cum o fibră înceată
Care-împarte clipa
Fără mister desparte
Chemarea pământului
De-a cerului apăsare!
Splendid arbitru, el se preumblă
Între umbră și soare.
Înțelepciunea și somnul
Sibyllei le simulează.
Mereu în același loc,
Niciunei chemări, niciunui adio,
Nu e vreodat'obosit, palmierul.
Cât e de nobil, cât e de tandru!

Și cât de demn așteaptă
Doar mâinile zeilor!
Suavul aur ce-l murmur
Sunând la atingerea aerului,
Cu mătăsoasa-i armură
Deșertului suflet îi dăruie.
Cu voce nepieritoare
Întoarce la vânturi nisipul,
Stropindu-l cu boabele sale,
Slujindu-și sieși de-oracol,
Mândru de-acel miracol
De a-și cânta întristările.
Și deși neștiindu-se
Între nisipuri și cer,
În fiecă zi cu lumină
Adună un strop de miere.
Dulceața-i e măsurată
După durata divină
Ce zilele nu le socoate,
Ci mai degrabă le-ascunde
În seva unde se-adună
Aroma iubirilor toată.
Dacă disperi câteodată,
Dacă rigoarea râvnită,-
Deși te chinui, - nu se-înfiripă
Decât sub umbra langorii,
Nu învinui că-i avară
Înțelepta ce pregătește
Atâta aur și farmec:
Prin seva solemnă

Speranță eternă
Urcă spre maturitate!
Zilele care-ți par goale,
Pentru univers irosite,
Au rădăcinile lacome,
Ele trudesesc în deșerturi.
Substanța-le iradiantă
Aleasă printre tenebre
Niciodată nu se oprește
Printre viscerele lumii
Să caute apa adâncă
Pe care-o cer înălțimile.
Răbdare, răbdare,
Răbdare-n azururi!
Orice atom de tăcere
E șansa rodului copt!
Veni-va surpriza ferice: –
Un porumbel, ori o boare,
Între vibrații – cea mai dulce,
Femeia care să sprijine –
Vor face ploaia să cadă unde
Ne aruncăm în genunchi!
Prăbușească-se acum o lume,
O, palmierule! Irezistibil!
În pulbere rostogolindu-se
Pe roadele firmamentului!
Nu sunt pierdute orele-acele:
Atât de încântat rămâi
După frumoasa ta dăruire;
Asemenea celui gândind

Și cu sufletul cheltuit
Ca să-și sporească darul!

Wallace Stevens, Planeta de pe masă

Se bucura Ariel că și-a scris poemele.
Erau despre-o vreme a amintirilor,
Despre lucruri văzute care-i plăceau
Alte lucrări ale soarelui
Erau devălmășie, paragină,
Zvârcolire de pom în pâng.
Erau totuna ființa-i și soarele.
Și, deși părți din sine, poemele lui
Erau tot lucrări ale soarelui.
Și nu dăinuirea conta.
Însemnătate-avea înțelegerea
Unor trăsături ori liniamente,
Perceperea, fie și-a jumătate,
În sărăcia cuvintelor, din bogăția
Planetei unde trăiau

*

Stefan George, Se zguduie clădirea

Voi construiți infractorii pentru măsură și limitare:
"Ce e înalt poate fi încă și mai mare!" Zadarnic, însă
Nu mai există nici reazem, nici zvâcnet, clădirea tremură.
Iar, când înțelepciunea e pe sfârșite, ne plângem cerului:
"Ce-i de făcut înainte de a ne înăbuși în propria dărâmătură?
E propria noastră fantomă cea distrugându-ne creierul?"
El râde: e prea târziu pentru timpii morți, pentru leacuri!
Cea sfântă nebunie va trebui să lovească vreo mie
Ciuma cea sfântă fi-va să smulgă vreo zece mii
Și zeci de mii - războaiele sfinte.

Horst Lange , Mărșăluim ...

Gerul a ronțăit din pământul sterp,
Stăpâne-s acum numai stelele iernii,
Soarele-a amurgit, și vara s-a stins,
Și trosnește când mărșăluim.
E-un zdrăngănit de gheață de oțel,
Câmpia albă parc-a murit,
Și trosnește când mărșăluim
Drumul e lung, parcă fără sfârșit
Si pentru pionieri, și pentru infanteriști,
Ceața plutește, leneș rostogolindu-se
Deasupra lor, când mărșăluiesc.
Fruntea e rece, sângele încă-i fierbinte,
Iar înăuntru inima fierbe cu sânghință,
Și trosnește când mărșăluim.
Asă că încet încet și pas cu pas,
Grădini și pomi îngheață la un loc,
Avem nevoie de amintiri
Pe când prin zăpadă mărșăluim.
Se aud, tare și liniștit, doar câteva
Cuvinte, răspunsul lor noi nu-l știm,
Și trosnește când mărșăluim.
Drumul spre casă nu ni-l mai știm,
Prin Marea Rusie ne-am rătăcit,
Cu tot cu arme și tunuri, dar noi întruna,
Întruna mărșăluim, tot mai departe întruna.
Norii se opintesc pe nesfârșitul drumul oțelit,
Frigul a sugrumat orice fir de tânăr surâs,
Și trosnește când mărșăluim.

Joachim Werneburg, Piatra lui Tristan

Orașul port îl pot zări de departe.
Câmpiile lui îmi par ușor încovoiate.
Intru în Marke-Burg,
Zidirile mă înconjură.
Acum sub degete simt
Piatra lui Tristan și runele ei.
Semnele mi-l amintesc pe erou,
deasupra-mi - plutire de lebădă.
Numele ei e Izeult, femeia soare,
femeia cu păr de raze.
Înseamnă în rune pentru Tristan
înțelepciunea Hiperboreei.
Luna este poet, ea raza de soare
o primește și-o dăruie mai departe.
Fusese nunta, îndeplinită munca,
chemarea regelui Mark venise.
Tristan intrase-n castelul regal,
dându-i-o pe Isolda.
Acum se desparte de ea, e lună nouă,
pe ceruri - stelele - numai.
Se mai uită o dată la Cornwall,
și se îndreaptă spre nava-i.
Strălucitor în argint, un om înțelept,
lasă portul întunecat.
Corabia-l poartă înspre Bretania
îl duce spre portul patriei sale.
Cealaltă lume, aceea, acum rămâne departe,
E doar amintire pentru Tristan.

Curând o să cadă răpus de durere,
blând și cu drag la el pământul o să-l primească.
Lebăda va pluti către alte popoare,
întotdeauna va fi ceva nou de făcut.

Peter Huchel, Germania

Și focul și aurul ascund destule
sub rădăcina grea din pădure,
Germania-i neagră, Germania-i rece.
Acolo flăcările au fumegat în piețe,
sarea din lacrimi ni s-a lipit de urcioare,
sângele plâns ni s-a scurs prin căptușeală.
Dar niciodată prin roua albă n-a mers,
chemată-n lumină de marile voci,
și răstignită pe jarul ochilor ei
și cu picioarele goale, o Ioană d'Arc.

-

Voi, ultimii ei copii, voi singuraticii ei
copii, lumina n-o lăudați, ci o apărați.
Să se pomenească de voi prin vreme,
lanțul să nu scâncească, ci sa scânteie,
spiritul vostru forțați-l temeinic.

-

E lumea lupilor și șobolanilor.
În vatra rece-i doar mortăciune și sânge.
Dar, rătăcitoare, umbrele zeilor, care-au
Murit, încă mai află pământul.
Omul rămâne armonios și divin,
Va respira tot mai liber spiritul lui.
Iar haita ce urlă și batjocorește,
da, haita va muri.

*

Joachim Werneburg, Agudul

Se înalță-n sus stânca roșiatică,
sfidează val și vremuri,
cu albul corb de mare, cu pescărușul.
Strigătul lor vine din departare,
apoi pe stâncă se-așează grave.
Le pricepem noi oare graiul?
Ele vorbesc despre Halig Lun,
de vechiul preot al insulei Friesen,
pierdut de stânca-i pe totdeauna.
Împrumutase puterea focului
de la preaînaltul zeu, care la apus
l-a transformat în pasăre.
Mă uit la stânca mult lăudată,
peisajul lunar o-înconjoară,
au părăsit-o toate fantomele.
Și i-au sosit din cer,
cu aruncări de fulgere din înalt,
cu undițe și corăbii.
Viața trecu senin până când...dar
cine tot plânge măregele chihlimbarii? –
ale dudului din grădină.
S-a înălțat dintr-un ram altoit.
Fragilul pom va învinge piatra,
afla-vom întotdeauna un început

Ossip Mandelstam,

Veacul meu, tu fiara mea de pradă

Veacul meu, tu fiara mea de pradă, oare
Se află vreun ochi care ochiului tău să scape ?

Cine, cu sângele lui, înnoadă veacuri
unul cu altul?

Pământenele lucruri. Sânge: în fiecare
rază de sânge ce-ar îndrăzni să clădească.

Numai cine a mâncat ce alții semănat-au
se poticnește pe noul pe prag.

Până la țintă, făptura își
târâie, an de la an, spinarea.

Prin fluturările mâinii, se joacă,
pe nevăzute, cu șira spinării.

Moale, un cartilaj de copil,
din vremea tinereții pământului.

La craniul vieții, din nou, din nou,
e așezat sacrificiul.

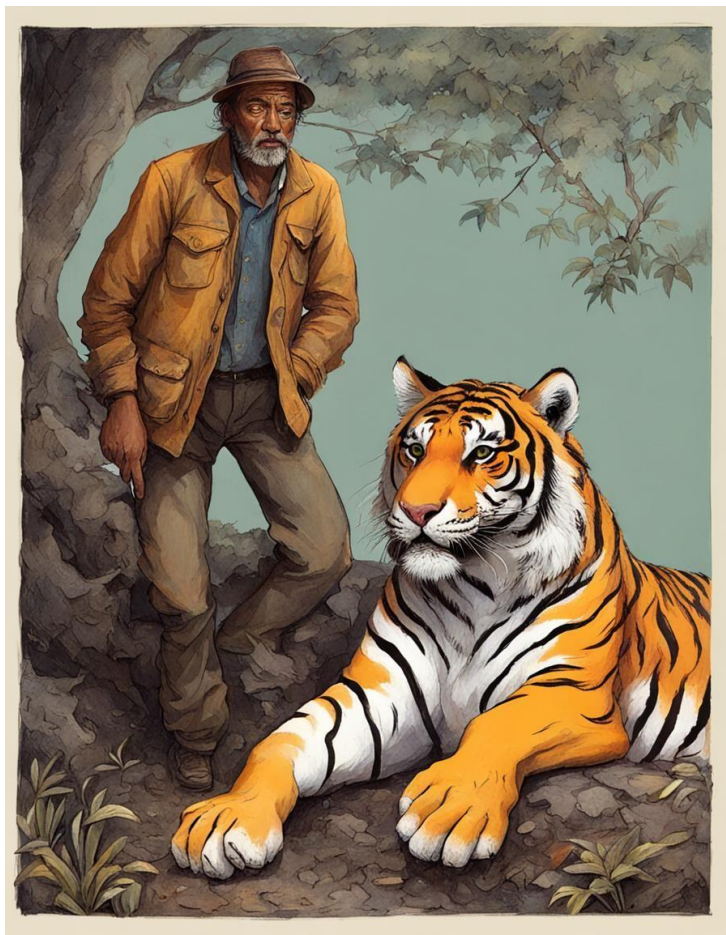
Să smulgeți veacul din captivitate
pentru ca lumea să înceapă, nouă, aici,
ar însemna să dai drumul la noduri, s-adaugi
zile, până ce flaut ar fi.

El, timpul, el mișcă valul,
se dă în leagăn cu suferința umană.

Acolo, în iarbă, vidrele sapă
după măsura de aur a timpului.

Se străduie frunza, puietul, vreun
mugur ori doi se umflă.

Dar tu, veacul meu, tu ai șira spinării
zdrobită, vertebrele-ți zac sfărâmate.
Tu zâmbești bont, tu, fiară
îți târai bolnavele membre!
Ochii, ochii-s în urmă: labele sunt acele,
poteca-i aceea de acolo, din urmă . . .

Arsenii Tarkowski, Viață, o, viață

Suntem nemuritori. Și nemurire e totul. De moarte
Nu-mi era teamă deloc la șaisprezece ani, la
Șaptezeci - nici atât. Pe lume există
Doar viață și doar lumină, nu moarte și beznă.
La marginea mării ne-aflăm de atâta vreme.
Iar eu, între unii, sunt cel care alege năvodul,
Când nemurirea se arată asemenea roiului.

*

Henry Wadsworth Longfellow, Ultima Thule

Cu încrezătoare minți, pe mările-nsorite,
Noi navigam către Hesperide,
Spre țara unde mere de aur creșteau;
Dar asta, vai! s-a-ntâmplat cândva.
Departe, departe e marea-n furtună!
Ne-au izgonit din patria viselor,
Din tărâmul închipuirii, al adevărului,
Din rătăcitoarea Atlantidă a tinereților!
Unde-s, o, vai, o, unde-s? Nu sunt aici
Orcadele, bântuitele de furtune?
Unde sunt pescărușii dând roată în țipăt,
Unde-s epava, și țărmul, și algele?
Ultima Thule! Ultima insulă!
Aici, la liman, pentru încă un timp,
Pânzele le-om coborî; o vreme ne-om odihni
De veșnica, de nesfârșit căutare.

Conrad Ferdinand Meyer, Corul morților

Noi morții, noi morții suntem armate mai mari
Decât voi pe pământ, decât voi pe mare!
Noi câmpul l-ararăm cu fapte răbdătoare,
Voi ați învărtit secera, voi ați cules semințele;
Iar ce noi terminarăm, tot ce noi începurăm
Încă aruncă în sus grăbite fântânile,
Toate iubirile noastre și toate luptele noastre
Încă tot se mai zbat acolo, în venele muritoare,
Și tot ce-am aflat în propoziții încă valabile,
Este încă legat de pământeașca umblare,
Și toate-ale noastre sonuri, metafore și poeme,
Încă își câștigă laurii în luminile strălucitoare,
Noi încă mai căutăm umane idealuri.
Cu onoare, așadar, cu sacrificiu! Căci suntem mulți!

Dylan Thomas,

Iar moartea n-o să mai fie stăpână.

Iar moartea n-o să mai fie stăpână.
Și morții goi or să fie totuna
Cu omul în vânt și cu luna-n apus;
Când oasele lor se vor curăți,
Iar cele curate nu vor mai fi,
Vor avea stele la mâini și picioare;
Deși vor fi fost nebuni, ei sănătoși au să fie,
Deși în mare înecați, ei au să învie;

Deși îndrăgostiții-or pieri, n-o să piară iubirea;
Iar moartea n-o să mai fie stăpână.
Iar moartea n-o să mai fie stăpână.
Sub toate vâltorile mării,
Multă vreme zăcând, în vânt n-au să mai moară;
Răsuciți până când îi lasă tendoanele,
Legăți de-o roată, totuși n-or să se frângă;
Credința în mâinile lor să se rupă în două,
Păcatele unicornului au să-i străpungă;
Și, despiciându-se, nici un sfârșit n-o să piară;
Iar moartea n-o să mai fie stăpână.
Iar moartea n-o să mai fie stăpână.
N-au să mai plângă-n urechile lor pescărușii,
Valuri nu s-or mai sparge vreodată la țărături;
Unde o floare a ieșit, nu mai răsără floare,
Capul să-și poată înălța sub loviturile ploii;
Și, chiar dacă nebuni și morți-s ca unghiile,
Prin margarete să le răsără sufletele;
Frângă-se-n soare pân'prăbuși-se- va soarele,
iar moartea să nu mai fie stăpână.

Frank Romeiß, Elegie europeană

Desigur, timpul ne urmărește
în căutarea grăbită a florilor
desigur, mai sunt încă-n peșteri
copii care cântă, vreo vorbă timidă,
pipernicită, un da din cap, în trecere,
blânda crimă a umilinței, să aștept, însă,
eu nu mai vreau, primăvara mea-i scurtă.
da, în spatele a toate, fierbintele țipăt,
pe marginea străzii sub flamuri
în spatele a toate, gesturi pripite
(zâmbetul, ciripitul, doar mascarade)
dosesc fuga și vorba amara, sarcastică.
harpa, parfumul îmbietor al femeii
sunt doar nevoie de-acoperiș pentru teamă.
ce rost ar avea să te legeni sub sălcii
când soarele dorului nu strălucește
cerul nu-i un albastru de carte poștală
cu păsări care deasupra norilor înoată
și se-arcuiesc peste tine?
somnia tău este cel de pe urmă, și fiecare
amintire doar o poveste pentru străini.
tu, cunoștințele tale asupra nimicului
fluierul biciului tău ca sa cheme
un soare palid pe-un pat chinuit –
tu ne-așezi praful în jurul picioarelor
și este noapte, europa își pleacă capul
când plec, chipul tău îmbătrânit
rămâne tânăr în amintirea mea.

orice ar fi aici nu e nimic de așteptat!
speranța într-o ușă deschisă e doar un
arc sigilat, încredere evlavioasă
pe cârja mâinii de ajutor
ori numai al nostru dor
chemare după prea dulce otravă
a celui iubit...
nu, nu sub o formă umană,
nu ca femeie ori ca prieten ne pedepsește
viata ca moarte, nu numai de nouă ori
aerul respirat al orașelor tale
ne înjunghie cu cuțite și limba și mâinile.
pleacă-ți capul, europa, când plec
și speră-n uitarea noastră!

Algernon Charles Swinburne, Grădina Proserpinei

Aici, în lumea tăcerii,
Aici, tulburările par
O joacă de vânt potolit,
O unduire de val
În cel mai vag între vise.
Văd câmpiile verzi crescând
Văd sămânța dând rod
Văd oamenii secerând
Văd pășunile strălucind
În murmurarea izvoarelor.
M-am săturat de toate,
De râsete și de lacrimi,
De oameni ce râd și plâng;
De ceea ce va să vina,
De mugurii morți. De florile sterpe,
Am obosit de ore, de zile,
De doruri, de vise și de putere,
De toate în afară de somn.
Aici și moartea-i tot viață...
Departe de ochi, de ureche,
Vântul și valul trudesco,
Fiind prieteni cu spiritul
Rătăcitor al navelor, ele
Îl duc departe, îl liniștesc...
Cine mai bine le-ar înțelege
Soarta? Niciun vânt rău
Pe-aici, nici cuvinte grele.
Aici nu-s mlaștini ori spini,

Nici buruiană ori viță de vie,
Ci muguri de flori de mac,
Poama verde a Proserpinei,
Fremătătoare paturi de stuf.
Aici frunza, ce nu ruginește,
Rămâne ca să salveze
Pieritoarea licoare a morților.
Palizi, necunoscuți, fără nume,
În lanuri neroditoare,
Se apleacă și-adorm
Noaptea toată până în zori;
Și, ca un suflet întârziat,
Între cer și iad singur,
Apar din nori și din cețuri
Ca dimineața din bezne.
De-ar fi cât șapte puternici,
Vor locui la un loc cu moartea,
Nu-i vor trezi nici aripi în rai,
Nici plâns de durere în iad;
De-ar fi frumoși precum trandafirii,
Le va pieri frumusețea;
Și chiar de-i așteaptă iubirea,
În cele din urmă nu-i bine.

Lawrence Ferlinghetti
Dar cine ne sunt barbarii?

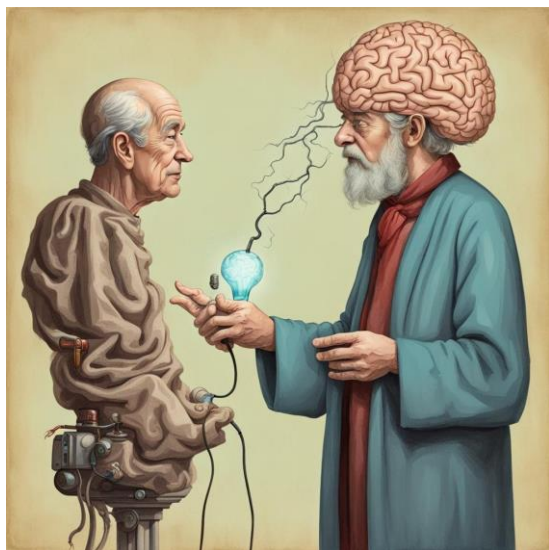
Eu sunt senatorul grec
așteptând barbarii
să ne aline destinele
să ne rezolve toate problemele
Dar oare cine-s barbarii?
Sunt ei fanii avizi de macho
urlând după sânge
la meciuri de kickboxing
ori băieți și fete drăguțe
lipiți de calculator și de smartfon
ori bărbații cu trup lucrat în costume
în zgârie-norii din centrul orașului
ori flămânzii la granița noastră?
Nu-i mai căuta, frate
Suntem noi cei avertizați de părinții noștri
despre cei luminați
născuți spre-a a conduce lumea
prin calculatorul ce-asigură
izolare sigură și singurătate
Nu mă suna, te sun eu
Nu mai e nevoie de conversație
Un cinism dezinvolt e la modă
și regula twitterilor
Un somn grozav
inundă lumea
prin handy
Viorile toamnei

se-aud printre arbori
pe când caii albi ai mării
încă se aruncă pe țărături
cu un teribil răcnet pierdut

*

Nelly Sachs, Cercetătorul Spinoza

Citeai si în mână țineai o cochilie.
Seara venea cu tandra roză a despărțirii.
Odaia ta făcea cunoștință cu veșnicia,
Dintr-o cutie bătrână o muzică răsuna.
Un sfeșnic ardea în strălucirea amurgului;
Ardeai sub depărtatul cuvânt al Domnului.
Stejarul suspina din altarul strămoșilor
Iară trecutul sărbătorea întâlnirea.

Eduard Mörike, Harfele vântului

Aplecat peste zidul de iederă
Al vechii terase,
Tu, muză născută în aer,
Tu, tainic joc al corzilor,
Începe,
Începe din nou
Melodicul tău lamento!
Veniți voi, vânturi, de peste tot,
O, de la copilandrul
Ce-atâta de drag mi-a fost
Proaspătul verde deal.
Cu primăvăratice flori înflorind pe drum,
Încărcat de mireme,
Cu-atâta dulceață inima mea vă strânge!
Și susură-n corzi,
Atrase de-o melancolie blândă,
Cresc în fâgașul dorului meu
Și din nou mor.
Dar dintr-o dată,
Pe când vântul mai tare bate
Din harpă un strigăt blând
Reia, sperându-mă dulce,
Un tremur, deodată, în sufletu-mi;
Și, cutremurat, trandafiru-și împrăștie
La picioarele mele frunzele!

*

Gottfrid Benn, Nu în tine mi-e mângâierea

Nimic n-o să mă îngrădească.
Lasă florile să ți se treacă.
Drumul meu merge singur.
Două mâini sunt un vas prea mic.
O inimă este un deal prea mic
ca să-mi găsesc odihna.
Eu totdeauna trăiesc pe țarm,
sub revărsarea florilor mării,
în fața inimii mele-i Egiptul,
și Asia se trezește.
Un braț al meu e-ntodeauna în flăcări.
sângele meu este jar. Tânjesc mereu
la sâni și la oase
la Insula Tireniană:
Mie-mi răsare o vale cu plopii albi
un Ilyssos cu maluri de luncă
Edenul și un Adam și un pământ
de nihilism și de muzică.

*

Else Lasker-Schüler, Lui Giselheer păgânul

Eu plâng -
Visele mele se risipesc pe pământ.
În întunericul meu
Nu îndrăznește niciun păstor.
Ochii mei nu arată drumul
Așa ca stelele.
Mereu mă rog la sufletul tău;
O știi?
Măcar de-aș fi oarbă ...
Atunci m-aș crede în pântecul tău.
În sângele tău
Eu toate florile le-aș înflori.
Sunt prea bogată,
Nu mă poate culege nimeni;
Nimeni nu-mi poate lua
Ofranda.
Aș vrea să te învăț să fii tandru;
Tu deja știi să-mi rostești numele.
Uite, culorile mele,
Negrul și stelele,
Nu-mi place ziua rece,
Are un ochi de sticlă.
Toate au murit.
Tu, eu - însă - nu.

*

Frank Romeiß, Nădejde, tu

tu, voce, refugiu al delicatelor mele coarde
cu mâinile împreunate spre a fi blânde
te chem din nou contra lucrurilor abominabile:
vino! închide-mă în catifeaua ta!
tu dor, râu sălbatic în fața zidului prăbușit
care cumva și cândva va fi să forțeze drumul
atunci când tristețea dulcilor amintiri
mâine deja ne va fi unit, fă-o tu să răsune.
nădejde, tu, adăpostul inimii mele rănite
ce pentru cel beat sclipește precum un vin auriu
te chem cu puterea unor prea-înalte porunce:
vino! închide-mă în catifeaua ta!

Milo De Angelis, Acea plecare în întunericul curților

Uneori, la marginea nopții, rămâi suspendat
și nu mori. Rămâi într-un singur respir,
mult timp, în ziua nicicând împlinită, vezi
ușa larg deschisă de-un strigăt. Mâna rănind
cu precizia apropiată blândeții. Așa
ne trecem necunoscuți de la primul sânge până aici,
până la clipele care se întorc să-înțeleagă
și care rămân
întreabate și imperfecte.

Iosif Brodski, Elegii romane

Apleacă-te, o să-ți șoptesc ceva la ureche: eu,
îți mulțumesc pentru toate; și pentru osul
de pui, și pentru clinchetul foarfecei care-a tăiat
pentru mine un gol, fiindcă golul acela e-al tău.
Și nu contează dacă e negru. Și nu contează
dacă în el nu-i nici mână, nici chip, nici oval.
Cu cât este mai invizibil, cu-atâta-i mai sigur
că, pe pământ, va fi existat cândva,
așadar, și cu atât mai mult, peste tot.
Așa-i că tu ai fost prima cărei i s-a întâmplat?
Și că se poate ține numai de-o unghie ce,
în două părți egale, nu s-ar putea împărți ?
Eram la Roma. Era toată numai lumină.
Nu s-ar putea visa decât o fărâmă! O drahmă
de aur e tot ce mi-a mai rămas pe retină.
Va fi destul pentru toată întinderea întunericului.

*

Iosif Brodski, Spre marea uitării

Deși nu m-ascuți, deși nu-mi auzi cuvintele, eu
Încă îți scriu, dar ce ciudat e din nou să îți scriu,
Să retrăiesc din nou un adio - cât de ciudat îmi e
Să-intru-n tăcerea ta. Însa acum îți spun bună seara.
Deși tu n-auzi crescând aici din nou primăvara,
pasărea neagră ca fonda zburând în aceiași arbori,
cum fluiera vântul prin felinare, acolo pe unde singură-n
noapte-ai trecut, cum ziua răsare acolo unde-ai iubit.
Mă-ntorc iar în raiul strălucitor unde-atâta ai suferit,
unde sărmana noastră iubire ca de la sine a îndrăznit,
unde din nou pe punte se adună-o mulțime roșie înspre
tramvaiele care, mereu în grabă venind,
se repezeau înspre tine.

Oh, Doamne! Oricum, oricum n-o puteam reține,
nicicând, nicicând să nu se înalțe cu tine deasupra
patriei tale, nouă fiindu-ne dată acea despărțire,
și peste patria ta să zbori cu marea pasăre a tăcerii.
Drum bun, drum bun, revino cu bani și cu faimă.
Drum bun, ne ești atât de departe, o, Doamne!
O, unde te-ai grăbit, unde ai alergat spre un pământ străin,
cum nu-mi ești încă aici! Iubire, îmi ești de parc-ai murit.
Pe noul pământ, asfaltu-i curat sub picioare,
deodată devin îndrăznețe - și pieptul și brațele,
în noua ta țară, în care îmbrățișezi și respiri,
la microfon vorbești, deși pe nimeni în lume știind.
Îți păstrez chipul, spre mine-îndreptat în clipa
de deznădejde, în clipa tandră a părăsirii,
în clipa singurătății, ori a monotoniei oarbe,

ori a învâlmășelii, a tinereții tale tăcute și tandre.
Tot, tot ce ai străbătut, ce-ai înlăturat, ce-ai atins,
tot ce a fost și încă mai e, tot ce c-un gest ai să ștergi,
seara ori noaptea ori după-amiaza - iarna ori vara,
câmpiile toamnei - toate - pe toate eu le păstrez.
Îți primesc darul tău, trimis simplu, fără de gânduri,
păcatul - simplu îndepărtat -, ce vieții mele i-ar îngădui
să se deschidă-n mii de arcade, ori poate semnul prieteniei
pe care ți-o înapoiez, în patria ta spre a nu te pierde.
Adio, adio, adio! Nu tu ești acolo - o alta este.
Ori poate la revedere, adio, adio, iubire.
Zboară, ia-n stăpânire cerul cu pasărea tăcerii,
ori cucerește cu nava marea cea mare-a uitării.

Iosif Brodsky, Un cântec

Ce păcat, lumina mea, că nu ești aici,

Ce păcat, o, Doamne!

Tu ai sta înfășurată într-un pled

Și eu as fi cu tine.

Pe obraz ar curge o lacrimă -

ar fi a mea, iar apoi,

pe mâna ta s-ar usca, deși

nu asta ar conta.

Ce păcat, lumina mea, că nu ești aici!

Dimineăta, fără de grijă,

am pleca undeva, tu mai repede-ai vrea

și ai schimba viteza.

Și ne-am urca amândoi, tu și eu,

în depărtări înalte,

apoi, poate, am zbura și în alte zări,

unde am mai fost deja.

Ce păcat, lumina mea, că nu ești aici!

Cum să trăiești, făr'a crede

că stelele sunt puzderii de mici monede

pe bolta cerului?

Luna ar fi acel spațiu argintiu

al unui automat -

de unde-aș putea să te sun

după inserat.

Ce păcat că-n clipa asta nu ești

în partea aceea a lumii,

unde stau eu acum în lumina serii,

în pridvorul fierbinte,

cu o bere în mână, plaja ar fi pustie
și ar țipa pescărușii ...
Iar la ce bun uitarea? Zadarnic chin:
Oricum ar fi, murim.

Osip Mandelstam, Ia bucurie din palmele mele ..

Ia bucurie din palmele mele,
Un strop de soare, un strop de miere,
Cum ar dori albinele Persefonei.
Nu navighează nava neancorată,
Nu se aude umbra înfășurată în blană,
Nici nu se învinge frica în lume.
Mereu ne rămân doar acele săruturi,
Moi, delicate ca niște albine, albinele
Noastre, ce mor părăsindu-și stupul.
Albinele zumzăind în nopți de decembre:
Patria lor e deasa pădure de pe Taygetos,
Hrana lor este vremea, e iedera, e menta.
Tu, așadar, ia-mi darul sălbatic al bucuriei -
Neîndemânatic colier din moartele albine
Care cu truda lor reîntorc soarelui miere.

*

Osip Mandelstam, Și eu am fost viu

Și eu am viețuit în viscolul părului înflorit,
Și eu am îndurat furtuna păsării dintr-un vișin,
Eram toată viața frunzelor, și toată ploaia de stele, neîngrădita
putere, spulberând-se singură,
Și înspre mine toate s-au îndreptat.
Ce e încântarea aceea gravă înflorind și părăsind întruna
pământul?
A fi - ce este? Ce este adevărul?
Florile se destramă și mistuie aerul,
Toate sunt zbor și ciocan,
Vremea întărește, vremea nu iartă, se sfâșie și blândețea, și
putrezește.
Este o clipă, acum. Nu este.

*

Osip Mandelštam, Mi s-a dat un trup

Mi s-a dat un trup - ce să fac eu
Cu darul acesta unic și al meu?
Bucuria de-a respira, de a fi liniștit:
Recunoștință cui datorez? Spuneți-mi.
Sunt grădinar și sunt și floare;
Singur nu sunt în lumea - închisoare.
Pe geamul eternității căzut-a deja
Răsufletul meu, ardoarea mea.
S-a imprimat desenul pe el,
Nu știe nimeni că e al meu.
Dar când s-o șterge aburul clipei,
Desenul drag intact va rămâne.

Osip Mandelstam, Tristia

E-atât de-al meu, de familiar. Ce puteam să fac
Cu carnea și sângele date de Dumnezeu?
Pentru tăcutele bucurii, ca să pot respira și trăi,
Pentru ele recunoștința cine mi-o va primi ?
Sunt și grădinarul, și sunt și floarea,
Eu nu sunt singur în temnița lumii aceste.
Pe-al veșniciei pahar ai să poți vedea
Urme din respirația și din căldura mea.
El poartă - de acum încolo - modelul meu,
Necunoscut chiar și mie în vremuri mai noi.
Scurgă-se zilele cu frământările lor-
Modelul minunat nu e depășit nicicând.

Osip Mandelstam, Găsind o potcoavă

(Pasaj Pindaric)

Privind la pădure să spunem:

- Iată pădurea de nave, iată catargele,

Pinii trandafirii,

Liberi până la vârf de povara lor dură,

Să geamă-n furtună

Singuraticii brazi

În aerul fără copaci, zguduit de mânie:

Iar sub călcâiul sărat al vântului - plumbul cumpenei de pe

puntea de dans,

Navigatorul

În neostoita sa sete de spațiu,

Târând printre brazdele ude

Instrumentarul fragil al geometrului,

Va compare atracția

Dintre pânțelele pământului

Și suprafața aspră a mărilor

Și respirând mireasma

De lacrimă de rășină venită din lemnul navei,

Și admirând toate scândurile

Bătute în cuiile încheieturilor,

Dar nu de bunul dulgher din Bethleem, ci de altul

– Părintele călătoriilor, prietenul marinarilor –

Noi o să spunem:

Au fost și ei pe pământul

Stânjenitor ca șira spinării măgarului,

Pentru rădăcini au uitat de înaltele vârfuri
De pe faimoasa creastă muntoasă,
Și sub ploaia cea rară-n zadar au strigat,
Cerului promițând să-i schimbe un pumn de sare
Pe încărcătura lor prețioasă.
De unde să începem?
Totul trosnește, totul se clatină.
Aerul tremură de comparații.
Niciun cuvânt nu este mai bun decât altul
Pământul zumzăie de metaforă
Iară ușoarele care
În hamul atrăgător al unor stoluri dese de păsări în zbor
Sunt sfărâmate
La concurență cu favoriții sforăitori ai stadioanelor.
Fie blagoslovit de trei ori cel care-n cântecul lui va aduce un
nume:
Împodobit cu un nume, cântul
Trăi-va mai mult decât altele,
O panglică pe frunte îl va alege dintre prieteni
Salvând de uitare parfumul uluitor de puternic
Fie că-i vorba de-apropierea bărbatului,
Ori de mirosul pielii fiarei puternice,
Ori doar de-aroama de cimbru frecat în palmă.
Aerul poate fi la fel de negru ca apa și orice vietate înoată în
el ca un pește care
cu aripioarele scutur o sferă densă
elastică, ușor fierbinte,
cristal unde roțile se învârt iar caii dau ocol,
Pământul Neerei umed și negru în fiecă noapte arat din nou
Cu furci, cu tridente, cu sape și pluguri.

Aerul amestecat e la fel de gros ca pământul,
Nu poți ieși din el, în el e prea greu să intri.
Foșnete cu picioare înverzite umblă printre copaci:
Copii și bunici se joacă cu-arșice de oase din animalele
moarte.
Fragilul calendar al erei noastre se apropie de capăt.
Eu mulțumesc pentru ce s-a întâmplat:
Greșit-am și eu, și m-am rătăcit, am pierdut firul.
Zdrăngăne veacul precum o sferă de aur, goală, topită, și
nimeni nu-l mai sprijină,
La fiecare atingere, el va răspunde cu „da” sau „nu”
Cum ar răspunde-un copil:
„Am să-ți dau mărul” ori „Nu-ți dau mărul”
Chipul asemenea vocii rostind cuvintele.
Sunetul încă răsună, deși motivul sunetului a dispărut.
Zace în praf armăsarul și sforăie-n spume,
Dar răsucirea-ascuțită a gâtului
Încă păstrează în amintire cursa aceea nebună cu picioarele
împrăștiate, -
Când nu erau numai patru,
Ci înmulțite cu numărul pietrelor înfierbântate din drum
care îl respingeau.
Astfel,
Cel ce găsește o
Potcoavă
Să sufle pulberea de pe ea,
S-o frece bine cu lână până
Va străluci;
Apoi
Să o atârne pe prag,

Ca să se odihnească,
Să nu mai fie nevoie să smulgă scânteie din piatră.
Buze umane,
nemaivând nimica a spune
Păstrează forma celui din urmă cuvânt rostit,
Iar greutatea încă mai stăruie-n mână,
Deși ulciorul
pe jumătate s-a revărsat,
pe drumul către casă.
Ceea ce spun eu acum n-o spun eu,
E dezgropat din pământ, ca niște boabe pietrificate de grâu.
Unele
dintre monede înfățișează un leu,
altele un
cap.
Diverse turte de bronz de aur de cupru
Zac cu egală cinstire-n pământ,
Veacul mușcându-le și-a lăsat semnul dinților săi în ele.
Din mine vremea sfâșie ca dintr-un ban. Mie
Deja îmi e dor de mine...

*

Marco Maggini, Poezia

"și orice cuvânt al ei e micsandă"
(cum mor numai florile
în alba lumină a zorilor
văzute de nimeni,
de-a lungul căilor
tainice - așa, de numele
noastre uniți, acești stropi
de sare amară pe-un chip
nicicând mângâiat, poezia)

*

Marco Maggini, Absențe

Așează-mă ultimul pe-a zecea listă
a претенdenților tăi, pe ultima glosă
a cărții care treptat se scrie în noi
cu fiecă răs al tău, ori semn, ori privire...
Nu-mi spune cuvinte-nainte ca roza
cea nouă să înflorească în păru-ți
înmiresmata ghirlandă de giuvaeruri
devoalând pe cel a cărui soție vei fi.
Eu te știam deja: tu erai rodiei
înflorite potirul, iar nopții tu îi
erai iasomie, lacrima verde a salciei
în palidul soare al zorilor reci
tu erai copila privind pe furiș
la iarna vestejitei mele grădini.

*

Horacio Castillo, Spune Euridice

Mă năpădiseră spaima, apoi neliniștea,
când am știut c-o să vii:
oroarea c-ai să mă vezi așa, cu vălul de umbră,
cu un păr obosit - părul acela pe care soarele nu ostenise încă
să-l facă de aur.

Teroarea că nu ai mai fi același - cel rămas mie în amintire -
și, totodată, dorul de a vedea din nou o ființă vie.

Nu mai venise nimeni pe-aici, de-atâta vreme,
nimeni, un suflet, un câine,
încât să-ți audă pașii și glasul chemându-mă,
când te-am cuprins, în sfârșit,
îmbrățișam mai mult decât viața.

Căldura ta mă secase și mă uscască ca pe un vas,
și încă o dată mergeam pe drumul întunecat
cu mașinăria aceea ce-n piept îmi bubuia
și cu cărbunii încinși sub picioare.

Pășeam lângă brațul tău, deja închipuindu-mi lumina,
copacii pe lângă care treceam,
și casa aceea plină de oglinzi
unde pluteam ca doi înecați.

Până când brusc pasul tău deveni nervos,
gândul tău - speriat ca un cal,
și te-am văzut încercând de mine să scapi,
să scapi din capcana materiei muritoare.

"Nu pleca - imploram - și nu mă lăsa aici,
lasă-mă iarăși să văd și norii și soarele,
lasă-mă liberă-n lume ca pe o mânăză tracă ".

Dar tu alergai deja spre ieșire.

Și timp de șapte zile și șapte nopți te-am auzit cum plângeai
în timp ce cântai pe malul râului infernal
străvechiul nostru cântec:
"Ce s-a pierdut, doar ce s-a pierdut a rămas".

Margaret Atwood, Variații pe tema cuvântului somn

Aș vrea să te văd dormind,
ceea ce poate n-o să se întâmple,
Aș vrea să te pot urmări
în vreme ce tu adormi. Aș vrea să dorm
cu tine, să intru în somnul tău,
în timp ce valu-i întunecat și neted,
alunecând peste capul meu,
cu tine va fi să umble prin codrul strălucitor,
cu frunzele lui fluturânde albastru-verzui,
cu apele soarelui lui
cu peștera celor trei luni,
pe unde să te cobori
spre cea mai mare spaimă a ta.
Aș vrea a-ți dau creanga mea de argint,
și floarea mică și albă, aceea care,
în miezul visului tău,
numai c-un singur cuvânt,
te-ar apăra de durere.
Aș vrea să te urmez
pe scările tale lungi
cu grijă vâslind iar la barca,
ce te-ar aduce înapoi,
o flacăra-n cupa mâinilor mele goale,
unde ar fi să intri ușor precum un răsuflăt,
pentru o clipă, numai, aș vrea
să fiu răsuflarea ta.
Neobservată și necesară
astfel să-ți fiu ... aș vrea.

Oscar Wladislas de Lubicz Milosz, Ziua bătrână

Ziua bătrână și fără vreun rost vrea ca noi să trăim,
Ea vrea să plângem, să ne scăldăm în ploaie și vânt.
De ce nu vrea ea să doarmă mereu la hanul nopților
Ziua - ce cu bastonu-i de cerșetor amenință orele?
Lumina e caldă-n saloanele spitalului vieții;
În gânduri dragi dăinuie albul îndurător al pereților.
Iar mila, ce vede cum fericirea se plictisește, face
Să ningă un cer gol peste sărmanele păsări rănite.
N-aprinde lampa, amurgul acesta ne este prieten,
Nici când nu vine făr' să ne-aducă ceva din ziua bătrână.
Dacă din camera noastră-l alungi, și ploaia și vântul,
Atunci și-ar bate joc de cenușiul, tristu-i vestmânt.
Desigur, dacă mai este aici duiosie, ea nu poate fi
Decât în bătrânele, gravele, blânde cimitire,
Unde epuizarea "da" nu mai spune, nici "nu" mândria,
Și unde speranța, pe osteniți, nu-i mai neliniștește.
Desigur, sub cruci lângă marea indiferentă, acolo,
Cei ce gândesc doar la odinioară, toți cei ce caută,
Sufletul or să și-l afle, cândva, în nopțile mai bune,
Cu un surâs speriat de așteptare, cu un mai sigur curaj.
Toamnă alcoolul acesta în foc, ușa închide-o bine,
În inima mea se află oamenii părăsiți care tremură.
Ai putea spune, desigur, că toată muzica-i moartă
Și atâta de lungi orele!
Nu, nu mai voiesc a vedea în tine prietena:
Fii-mi doar lucrul acela prea blând dulce, prea dulce,

Fumul ieșind din acoperișul căminului, seara:
Tu ai chipul zilei cei bune din viața ta.
Capul dulce de toamnă ți-l pune în poala mea,
Spune-mi că e o mare navă pe mare, că e prea singură;
Și nu uita să-mi spui că luminilor ei le e frig,
Că hainele ei de pânză ar face iarna să rădă.
Spune-mi despre prietenii morți de atâta vreme.
Dorm în morminte de care noi niciodată n-om ști,
Acolo, departe în țara culorii tăcerii și-a timpului.
De s-ar întoarce, cum am mai ști noi acum să-i iubim!
În cabaretul de lângă râu se află orfani bătrâni,
Cântă, fiindcă tăcerea din suflet îi înspăimântă.
Ei stau pe pragul de aur de la casa orelor,
Umbra, pe pâine și vin, le face semnul crucii.

Mario Luzi, Noaptea vine cu cântul

Noaptea vine cu cântul
prelung al bufniței,
luminile-și seamănă-în vad,
saltă pe pantele umede, tremură
parcă. Puterea de-a suferi
cucerită-în ani lungi tot mai slabă-i
și puțina știință se pierde,
bărbătescul surâs
și-a pierdut calmul.
Cine ești tu
ce, nevăzut, renegat, așteptai
la o cotitură a vârstei
cât timp va fi fost vremea ta? Îți datorez
acest timp al recunoștinței
dar și al durerii.
Iar acum neliniștea se strecoară,
pătrunde-n întâile nopți de vară,
invadează pereții calzi încă, se ține de
zborul licuricilor peste hambare,
cuprinde drumeagul de unde brusc
în căderea farurilor un iepure sare.
Iubito, cum putut-am să nu înțeleg?
Viața toată era așteptare
toată ca această veghere.
Să plâng ar trebui la gândul
că am irosit astă lungă așteptare
cu atâtea cuvinte nepotrivite,
cu atâtea fapte necugetate, ireparabile,

iar acum, rănit, să spun că nu contează
numai chinul să se sfârșească.

"Mântuirea sperată astfel nu-i potrivită
nici ție, și nici altora ca tine. Pacea,
de va veni, va veni în alt mod
mai lucid ca acesta, mai dureros;
când suferința nu-ți va părea în zadar
când și pedeapsă va fi și va trăi
și va deveni binele tău și al altuia.
Credința e-în tine, credința e o ființă."
Cântul acesta nu mai are cuvinte.

William Butler Yeats, A Doua Venire

În largi vârtejuri rotindu-se-n zbor
Șoimul nu-și mai ascultă șoimarul;
Toate se prăbușesc; centrul nu mai susține;
Asupra lumii s-a dezlănțuit debandada,
Valul însângerat și-a rupt furia, și neîncetat
Ritualul neprihănirii s-a scufundat;
Celor mai buni le lipsește tăria,
Iar cei mai răi sunt plini de viscerală nestăpânire.

Edna St. Vincent Millay, Pentru Kathleen

Cum odinioară, și astăzi poetul, în beznă,
într-o mansardă nenorocită și rece,
foame și frig fiindu-i, va trebui să scrie
despre anume lucruri: de tine, de floare, de cântec;
cum întru Frumusețe să-și dăruiască viața,
și cum să facă să dăinuie
doar Frumusețea aceea nepieritoare
atâta timp cât există cântec și floare,
și câta vreme ești tu.

*

Edna St. Vincent Millay,

Eu știu cum gândesc și am ales

Eu știu cum gândesc și-am ales;
Nu destinul tău îmi decide moartea;
Că mă iubești ori nu - nu contează:
Răspund eu de asta, până la capăt.
Prezență, favoruri, tot ce mi-ai dat,
Ce tu puteai a-mi da, poți acum lua:
Între splendoarea ta și inima mea
E ceva ce nici tu n-ai putea confunda
Ori trăda. Și o știu bine - până în miezul inimii
Îți voi sărutul pe gura mea; Însă
Nu-l vreau mai mult decât vor un strop
De apă cei ce tânjesc în pustie;
Îmi poți dori tot binele; dar ce nu poți
E să mă îndoii după ce m-ai iubit.

*

Henry Wadsworth Longfellow,

Un psalm pentru viață

Nu-mi spune în versuri de jale
Că viața e un vis gol!
Fiindcă sufletul adormit este mort,
Iar lucrurile nu sunt chiar ceea ce par.
Viața este reală! Viața este serioasă!
Și nu mormântul e scopul ei.
„Prاف fost-ai și-n praf te-i întoarce” -

Nu despre suflet vorbește.
Nu bucuria și nu tristețea,
Ne sunt sfârșitul ori calea predestinată;
Ci acțiunea, astfel ca fiecă mână
Să ne găsească mai sus decât azi.
Arta e lungă, iar timpul e trecător,
Și inima noastră, chiar tare și curajoasă,
Bate ca într-o tobă înfundată, și însoțește
Marșuri funebre către mormânt.
În câmpul larg de luptă al lumii,
În bivuacul Vieții,
Nu te lăsa mânat ca neștiutoarea vită!
Tu fii erou în luptă!
Oricât de plăcut, n-ai încredere în viitor!
Lasă trecutul mort să-și îngroape morții!
Acționează, — acționează-n Prezentul viu!
Cu inima-n piept, cu Dumnezeu deasupra!
Viețile marilor oameni ne amintesc:
Ne putem face viața sublimă,
Iară, plecând, să lăsăm în urmă
Urme de pași pe nisipul timpului;
Urme de pași, pe care poate vreunul,
Un frate părăsit ori descumpănit,
Ori poate în naufragiu pe marea vieții,
Văzându-i, va prinde din nou curaj.
Să ne ridicăm, și să fim, așadar,
Cu inima gata să înfrunte orice destin:
În truda noastră de zi cu zi,
Să învățăm așteptarea muncind.

Marco Maggini, Cuvântul care salvează

Cine va mai avea sânge,
roșu, cum poate fi numai
sângele viu și țâșnit
din viclenia fiarei
și din fiii fiilor,
acel rest risipit
din sângele ce se zbate,
din ochii senini,
din gurile aprinse.
din puține silabe limpezi:
acela - în tainicu-i pântec -
va putea germina acel unic,
pierdut salvator cuvânt.

Mario Luzi, Rămână-încordată voința spunerii.

Rămână-încordată voința spunerii.
Fie a ta mereu
și puternică
denumirea lucrurilor.
A lucrurilor, a făptuirilor.
La umilință și la putere nu renunța.
Mut
sub specia
strigătului și a divagării
e asediul care te strânge. Mută
intruziunea vicleană
a insignifianței, a indiferenței.

Cad
în nulitatea lor
umilite neatînse
de dorința umană
mor
unul în altul
proliferând
lucrurile făptuirile.
Dar viața le cuprinde pe toate.
Pe toate, și lucrează fatidic.
Tu asta o știi, și-ți convine asta.

Salvatore Quasimodo, De lianele de sălcii

Și cum puteam noi să cântăm
cu piciorul străin peste inimă,
și printre morții împrăștiați în piețe
pe iarba dură, înghețată, în tânguirea
de miei a copiilor, în negrul țipăt
al mamei mergând către fiul său
răstignit pe stâlpul de telegraf?
De liane de sălcii, făgăduind,
erau agățate și lirele noastre,
încet se legănau în vântul trist.

Evgheni Evtușenko, Te-am iubit în ritm de Piazzolla

Te-am iubit în ritm de Piazzolla,
în pâraie de cearșafuri rupte,
sub foșnet de floarea-soarelui,
în ritmuri de Armstrong
în melopeele lui Rachmaninov.
În reverberări din Glenn Gould.
din Saša Izbiter
din João Gilberto
sub stropi de statui plouate
de culori încă ude pe șevalet.
În paie de fân
în zori de zi cu cocoșii odată,
unde, când m-am trezit,
te-am dorit, în răsuflarea-împreună
a două trupuri ca unul.

Giuseppe Ungaretti, Aur curat în pustiu

Legănare de aripi în fum
Ce tulbură liniștea ochilor
De la vânt, coralul se umple
de setea săruturilor
În fața zorilor înmărmuresc
Mi se revarsă viața
În înfloririle nostalgiei
Scrutez în urmele lumii
pe cei însoțindu-mă
și le caut pașii
Până la moarte la voia drumului
Avem popasul somnului
Soarele-mi curmă lacrimile
Mă învălui c-o mantie caldă
de aur pur
Din pridvorul pustiuului
m-arunc în brațele
timpului bun

Alfonso Gatto, Cuvinte

"Am să te pierd cum se pierde o zi
limpede de sărbătoare: - spuneam
umbrei care erai în odaie - memoria mea
- așteptare - îți căuta prin anii
înfloriți o înfățișare, un nume: însă
vei dispărea și mereu va fi uitare
de noi în lume ". Tu te uitai la ziua
ce dispărea în amurg, vorbeam despre pacea fără sfârșit,
aceea care pe râuri la țară se-așează seara.

Alessandro Parronchi, Curajul de a trăi

- La ce te gândești? - Vocea ta mă află
în timp ce mă uit la peisajul răsfrânt
în întunericul camerei. O vreme rămâne
doar ecoul cuvintelor în tăcerea aceea
care încă mai grave le face, apoi:
- La ce te gândești?- Și fața ta e prea tristă
ca să mai știi, să mai cauți ...
Mă gândesc la zilele
dintr-un aprilie - când nu eu, ci firește altul
va fi trăit ca-într-un vis, - acum
tănuite retrase după un geam de aer
într-un verde inaccesibil pustiu.
Mă gândesc la tot ce scapă prezentului.
Mă gândesc la timpul când pe pământ
fi-va de parcă noi nu vom fi fost nicicând,
la miresme, la acel tremur în aer...

Vladimir Holan, Ți-aș spune

Ți-aș spune
despre norii aceia roșii smălțați
ca niște unghii false îndepărtate-n amurg.
Ți-aș spune
despre pătura aceea albastră -
marea mea învolburată de gânduri .
Ți-aș spune
despre luna aceea nebună
ce-și râde de moartea visului nevinovat.
Despre poeți blestemați n-o să-ți spun
nici n-o să le răscumpăr poemele.
Chiar dacă paradisul a fost adevăr
nu înseamnă că este și-adevărat.
N-o să-ți spun despre pomi răniți de durere
nici despre iarba ce crește speranța.
Chiar dacă iadul a fost minciună
nu înseamnă și că e fals.
Îți spun doar
cu viață hrănește-te câtă vreme-i adevărată
chiar dacă nu înseamnă c-ar fi și reală.

*

Charles Simic, Împotriva iernii

Sub pleoapele tale adevărul e negru.
Ce ai vrea tu să faci în privința asta?
Mierlele tac; tu nu ai pe cine întreba.
Spre cerul gri tu te încrunți toată ziua.
Când bate vântul tu tremuri ca paiul.
Ți-ai crescut lână ca unui miel blând,
Dar au venit după tine c-un mare foarfec.
Peste gura deschisă muștele ți-au plutit
Ca niște frunze, apoi, și ele-au fugit,
În crengile goale voiau să ajungă.
Iarna venind, tu, cel din urma soldat erou
Al unei armate învinse, sta-vei de gardă,
Cu capul gol sub primii fulgi de zăpadă.
Până o să vină un vecin să țipe la tine,
Tu ești mai nebun decât vremea, Charlie.

*

Irinel Frâncu, Pământ și stele

Când stelele mi-au spus
ești ca noi
a noastră
plămădită din noi
fața ta e luminoasă
ești frumoasă, frumoasă
părul tău
e aurul luminos stelar
am răspuns
voi îl vedeți astfel părul meu.
Voi îl luminați
strălucesc
iar fața mea la fel.
Mi-am privit apoi degetul cel mic
pe care unghia era așezată
puțin strâmb
am zâmbit trist.
Când pământul mi-a spus
privindu-mă din profunzimele-i îndoielnice
într-o noapte care din el izvora
și care era a lui
fără stele...
Un pământ
negru și cenușiu
Pământ bogat
și cenușiu
geana ta e și a pământului
gustul lămâiei e același la tine

și la pământ.
Ciutele când aleargă în hohotul lor
nestăvilite de răs
lasă aceeași urmă de lut ars
aceleași miros de ambră
în inima ta
și în inima pământului
părul tău e întunecat
precum această noapte grea
din care am fost plămădiți.
Pământule,
Stelelor,
am strigat din toată puterea
(și cu toate acestea
nici Pământul
nici Stelele
n-au ascultat chemarea)
Nu sunt nici
stele
nici pământ.
Am sânge de țigan împărat.
În mine sunt păsări
și târâtoare
vulturi
meduze
pantere
păuni
privighetori
tigri
antilope

cameleoni.
Din toate acestea
m-am născut eu
care conțin
fără a fi conținută,
luminată de stele
întunecată de pământ
am fost astfel
de la primul zvâcnet în formă de cruce
care mi-a însuflețit
trupul
(și) care a fost o imensă cruce.

-Traduse de Cătălina Frâncu-

Poezii și traduceri

Adrian Grauenfels

Luís de Camões

O dia em que eu naci moura e pereça,

Ziua când m-am născut să moară și să piară,
Iar timpul să nu vrea s-o mai redea;
Să nu te-ntorci, sau de te-ntorci cumva,
Pradă eclipsei soarele răsară.*

Scadă lumina zilei și soarele dispară,
Arată-se declinul acestei lumi deja;
Nască-se monștri, sânge de-ar cădea,
Mamă pe fiu nu-l recunoască. Iară

Toți cei înmărmuriți, cei ignoranți,
Ce-n lacrimi, palizi, își îngroapă fața
Creadă că lumea a pierit demult.

O, oameni temători, nu vă mirați,
E ziua ce-a adus pe lume viața
Cea mai de plâns din câte s-au văzut!

* Prima strofă a sonetului le-a permis cercetătorilor de la Universitatea din Coimbra să speculeze asupra zilei și anului când s-a născut marelui poet. Ziua și anul când a murit se știu cu exactitate (10 iunie 1580), încât 10 iunie a devenit ziua națională a Portugaliei! Poetul, în sonetul său, spune că ar vrea ca ziua când el s-a născut să nu mai existe, sau dacă va reveni în lume, atunci va avea loc o eclipsă de soare. Ori, se știe că

Luis de Camões s-a născut cândva în 1524 sau 1525. În baza de date a NASA este consemnată o eclipsă inelară de soare, care a putut fi zărită în Portugalia la **23 ianuarie 1525**. De aici rezultă că marele poet s-a născut în **23 ianuarie 1524**, căci revenirea în lume a blestematei zile sale de naștere nu putea avea loc decât în anul următor, când soarele a suferit o eclipsă! Cu toate acestea, intertextualitatea se opune acestor speculații. Intertextul biblic al sonetului îl găsim în Cartea lui Iov unde personajul biblic își propune să nu-l blesteme pe Dumnezeu, chiar dacă a fost victima cruzimii Sale pentru că a pariat cu Satana pe necondiționarea omului, fidelitate față de Domnul său, făcându-i viața „**cea mai rușinoasă care s-a văzut vreodată**”, așa cum se termină sonetul camonian. Tocmai această identificare cu Iov este intenționată de poet, nicidecum dorința de încifrare a zilei sale de naștere. Până la urmă, data nașterii celui mai mare poet portughez și a unuia din cei mai mari poeți universali, rămâne, așa cum și trebuie, un mister!

Trad - Adrian Vasiliu

Lauren K. Wat

Iată-ne aici

Iată-ne în sfârșit, întâlnindu-ne față în față ca doi eroi din armate opuse, privindu-ne în ochi, gata să ne strângem mâna. Aveți încredere în mine? Dacă eu am încredere în tine? Nu, încrederea a murit în secolul trecut, odată cu adevărul, așa că va trebui să ne gândim la altceva pentru a ne da mâna. Nu pentru sănătatea noastră. Sănătatea noastră este rea și se înrăutățește. Nu bogăției noastre, pentru că nicio bogăție nu ne-ar putea vindeca sărăcie. Nici pe tine și pe ai tăi. Nici la mine și la ai mei, pentru că ai tăi și ai mei, fiecare dintre ei, au pierit în războaie, iar fără ai tăi nu mai exiști tu, iar fără ai mei nu mai sunt eu. Doar două trupuri care stau față în față, două plicuri de carne fără nimic împăturit înăuntru. Cum am reușit să supraviețuim? Și mai bine, cum am reușit să ieșim eroici după atâta măcel, după atâta trădare și suferință? Pierdem la fiecare masă, pierdem înainte de culcare și la răsărit. De aceea suntem goi, pentru că goliciunea ne-a făcut, a făcut aceste trupuri în care stăm, sus pe vârful dealului, sub o lună palidă, cu câmpurile de oase care ne înconjoară ca o ninsoare proaspătă, doar că aici căldura este insuportabilă. Ultima iarnă a fost cu ani în urmă, înainte de izbucnirea bătăliilor, îți amintești? Poftim, hai să ne strângem mâinile pe asta. Pentru iarnă. Pentru frig. Pentru zăpadă, zăpadă adevărată.

Philip Whalen

Concepții greșite

Timp de atâția ani, Clive Barnes,
am crezut că numele tău este Olive.
Toate lucrurile pe care le citeam în cărți
și pe care nu le spuneam nimănui
imposibil de spui cuiva.
Cum m-am înroșit de rușine
când am fost prins în concepțiile mele greșite,
cum ar fi să fiu văzut masturbându-mă.

Acum că sunt mai înțelept
Găsesc totul confuz
chiar și atunci când pronunț perfect.
O simplă afirmație precum "Anulat acolo unde se aplică"
Cum să o citesc?
Cum să o gândesc?
Vreau să o iau ca pe un imperativ
și să fac pipi pe podeaua bibliotecii publice.

Pomii de lămâie

Grădină portabilă, șopronul lui Bill din Point Richmond.

Molii

se unduiesc în aer. Găuri de molie în aer care se plimbă

ÎN VIAȚĂ

aceste aripi de praf zburător bat din aripi. Aerul

tremură, o perdea tremurândă.

Explică rezervorul de benzină sferic.

a) reține mai mult lichid b) este mai puternic

c) umbra sa este

un cerc pe perete d) vopseaua de aluminiu

îl menține curat și rece

Nu am nimic de spus despre "angajamentele" americane în

Viet Nu am în acest moment, cu excepția faptului că NU-MI

PLAC

*

Poate că astăzi înțeleg zicala

"Suntem cu toții niște păcătoși miserabili." (Înțelegând-o

nu este același lucru cu a o crede sau a fi speriat de ea).

*

MOARTE PICIORULUI TĂU GREU OBOSIT

SOMNOROS

MOARTEA CU GLUGĂ - ÎN VIAȚA NEUROTOXICĂ

CORALI MORTALI SE APROPIE DE GROAPA CU ȘERPI

INTRĂ AICI

**

Elly Bookman

Nocturne

După ce-mi fac casa întunecată
Rătăcesc prin cele câteva
camere liniștite și las
ochii strălucitori care clipesc
cu electricitate proaspătă
să mă cuprindă. Modemul, pentru totdeauna
transmite semnalele înăuntru și înapoi
în aerul
din sufragerie, care clipește în limba
cele șase LED-uri verzi
în întuneric, iar eu rămân
neatins. Lângă ușă,
alarma își păstrează smaraldul
ei de apărător serios,
și eu nu sunt
vulnerabil. Și îmi amintesc
că fiecare lucru este un lucru
făcut de cineva,
că undeva, munca cuiva
este de a pune beculețe
în corpuri de plastic, că
altcineva trebuie să decidă
culoarea licuricilor, să stea
la o masă care strălucește sub lumina biroului
și să-mi spună ce trăire
ar trebui să-mi spună că sunt păstrat
în siguranță, sunt ținut conectat, chiar și
în timp ce singurătatea me zumzăie
ca o inimă într-un borcan.

Cal Bedient

Expulzarea

se grăbesc, gâfâind
cei de genul celor care de trei mii de ani nu și-au imaginat-o
pe Isis plutind pe un curent liniștit,
Isis în epuizarea și disperarea ei,
Isis adâncită în anotimpuri, adunând din nou bucațile,
reparând, iubind.

Cu doar câțiva ani în urmă se vorbea atât de des despre ceea
ce încă mai trebuie să vină de la "om",
"devenind a fi mergând să devină"

urmăriți acest spațiu
ca și cum nu ar fi avut încă nici o presimțire a destinului lor.
În spatele lor sunt acum mări în lacrimi, mări în flăcări.
Pământuri sterpe care scuipă gaze. Excremente de șobolan pe
o acoperitură de căpșuni
într-o casă cu un singur perete. Nici un suflet la vedere în nici
o direcție.

Nu-i de mirare că plâng,

se simte ceva pe ei
amintindu-și de îngâmfarea letală de a fi un subiect manipulat
înainte de deschiderea punk a dezastrului, înainte de a deveni
buruieni de drum

obiecte înainte de moarte.
cu zâmbete rictus, cu ură virală, cu larve pe limbă, cu membre
fantomatice care urcă pe scările putrede ale vechilor ierarhii.

Zorii se ghemuiesc să urineze pe iarbă.
Ascultați, ei îl cheamă pe Dumnezeu să le salveze sufletele,
strigând după intervenția Lui, plângând.
Dar nici o ființă ideală de ardoare, ordine, grație, corectitudine
nu ar simți lipsa speciei lor dacă ar dispărea -

și, cu toată obscenitatea cu care se agață de sine, va dispărea. Asemenea lui Agamemnon, aceste minusuri - mereu în război și geloase pe proprietatea lor - "distrug ruini". Poate că, după o apocalipsă șocantă ca aceasta, cineva care a inventat o lanternă cu LED-uri (lol) îi poate conduce la o dezarmare spirituală. O scânteie, un nor de ploaie care se apropie, suspiciuni, teorii - nu, nu ar dura.

**

O vizită la Gaza

Ne trebuie o manta Gogol
împotriva vântului oraşului.
care biciuieşte pe la colţuri prin găuri de gloanţe peste
străzile inexistente.
turme barbare au gonit către sud
acolo nu e de oţel, sticlă şi beton, e punctul zero pentru
mulţimi refugiate .
Ne-am ridicat dincolo de cărămida bătută
spre stelele înecate, spre lunile eclipsate de praf de puşcă
statui distruse
pe care le-am îmbrăţişa cu aripile naive
pentru a le apăra de fumul rachetelor Hamas
şi realitatea: căldura de aici este insuportabilă
şi mi-e dor de nevoia de a fi calm, de nevoia de a privi copii
în nopţi cu sau fără tine, fără să ne gândim la dimineaţă.
fără a fi nevoie de a trece prin
tuneluri pline de soldaţi si câini ucişi sub poduri şi în tuneluri
aici
nu există comparaţie
nici o toamnă ca toamna, nici o prietenie nu se leagă
Unii spun că iarba
a fost roasă de cai ca şi cum ar fi o lege
contra păscutului liber, scrisă în Coran

Iată şi bărci care eclipsează expansiunea continentului
comerţul cu o altă limbă transformată în faţa mea:
spune-mi cum ai trăit visul tău
şi eu îţi voi spune cine eşti.
în fiecare noapte, şi în depărtare
se aud împuşcături şi
tobe care bat la nunta vreunui naiv trecător.

AG

Bomarzo, o vizită pentru Gherasim Luca

Se făcea că plouă și am scos umbrele colorate din șifonierul cu zestre de rezervă. Îmi plac plimbările pe poteci necunoscute, alea cu statui vechi ca la Bomarzo vara. Plouă cu litere și te vedeam cum strângi vocale cu care să poți scrii basme copiilor până le va trece vârsta mirărilor. Știi ăia la care ți-e frică de doctor, de păuni și de gustul fumului prima dată. Fumam amândoi, ca să gonim țânțarii de după ploaie, unul se uita la noi cu gânduri declarat homicide. Te țineam de mână ca să îți măsoar pulsul trespectromolar, aveai două inimi care iubeau contradictoriu și conflictele se auzeau până departe. Din vale veneau înjurături ecou și zgomote de incest, se foiau în somn concubinii, scamatorii și astronomii adormiți pe tron. Cineva fură cariatidele templului, erau mai ieftine decât femeile plătite cu ora. Mi se părea că îți sunt drag pentru o clipă, că o să mă accepți așa decrepit cum sunt, bolnav de ratare, orgolios și cleptoman, ca să te conving de intenții culegeam melci tineri, îi învățăm greacă și îi lansăm spre tine ca să îți scrie pe picioare *Ti ammo* iar tu gădilată teribil îi goneai cu un gest cochet și le împărțeau inimi de ciocolată din care nu se putea face nimic, decât să le lingi în gol, privind orizontul...

AG

Octavio Paz

O mie nouă sute treizeci: Imagini înghețate

*Ce sau cine mă călăuzea? Nu căutam pe nimeni,
căutam totul și pe toată lumea:*

vegetație de cupole albastre și clopotnițe albe, ziduri de culoarea sângeului uscat, arhitecturi: banchet al formelor, dans pietrificat sub norii care se fac și se desfac și nu încetează de-a se face, mereu în trecere spre forme viitoare, oculul pietrelor tatuate de un astru coleric, pietre spălate de apa lunii, parcurile și piațetele, populațiile melancolice de plopi cântători și ulmi laconici, copii și vrăbii și mierle, taifasurile celor vârstnici, chiparoși pleșuvi și foșnitori, și ceilalți, înghesuiți pe bănci, saci de oase, tremurând sub soarele imens al platoului alpin, patenă incandescentă; străzi care nu se sfârșesc niciodată, străzi pe care le străbați cum ai citi o carte sau ai călători peste un trup; liliputane curți interioare, cu caprifoi și mușcate generoase curgând peste balustrade, rufe întinse la uscat, fantasme inofensive pe care vântul le poartă în zbor printre interjecțiile verzi ale papagalului cu ochi sulfuroși și, deodată, un șuvoi subțire de lumină: cântecul canarului; azuriul tavelor și roșul-marونیu al cantinelor, mirosul de rumeguș al pardoselii de cărămidă, tejgheaua sclipitoare, altar echivoc în care genii cu puteri insidioase dorm închise în sticle multicolore; crapul, ventrilocul și păpușile lui obscene, balerina anemică, ghitara voluptuoasă, curtezanul răgușit; târgul și tarabele cu cartofi prăjiți unde hierofanți cu ochi de culoarea scortişoarei sărbătoresc, printre cărbuni și fumuri aromate,

nunțile materiei și transfigurarea mirosurilor și gusturilor în timp ce tranșează cărnuri, presară sare și brânză albă peste napii verzi, stropesc lăptucile dătătoare de somn liniștit, macină porumb solar, binecuvântează grămezi de ardei iuți; fructele și dulciurile, mormane aurii de mandarine și păducel, banane aurii, ton sângerând, coline ocru de nuci și arahide, vulcani de zahăr, piramide transparente de iarba episcopului, prăjituri de cocos, minusculă orografie a dulcetiilor terestre, campamentul militar al plantațiilor de trestie de zahăr, cepele albe înfășurate în tunici de culoarea pământului, lămâile galbene și verzi: hohotele de râs ale unor femei care se scaldă într-un râu cu ape verzi; ghirlandele de hârtie și stegulețele tricolore, curcubeiele de jucărie, reproduceri ale Fecioarei din Guadalupe și ale sfinților, martirilor, eroilor, campionilor, stelelor; afișul gigantic al viitoareii premiere și zâmbetul larg, golf extatic, al actriței aproape goale și rotundă ca luna rostogolită pe acoperișuri, răsucindu-se-n așternuturi și aprinzând viziuni lascive; hergheliile și cirezile de adolescenți, porumbei și corbi, triburile duminicale, naufragații solitari, bătrânii și bătrânele, ramuri rupte din arborele secolului; muzichia scârțâită a firelor de păr, muzichia care se rotește și se rotește în craniu ca un vers incomplet în căutarea unei rime; și când să treci strada, fără motiv, ca o pleasnă a mării, sau ca unduirea bruscă a unui lan de porumb, ca soarele care izbucnește din nori: bucuria, izvorul fericirii instantanee, ah! să fii viu, să cojești rodia acestei ore și s-o mănânci grăunte cu grăunte!; înserarea ca o barcă îndepărtându-se în orizontul indecis; lumina ancorată în atriul templului și valurile lente ale orei învinse șlefuit fiecare piatră, fiecare muchie, fiecare gând, până când totul nu mai e decât o transparență risipită pe nesimțite; vechea cicatrice care,

pe neașteptate, se deschide, picătura care sfredelește, urma fierbinte și adâncă pe care o lasă timpul în memorie, timpul fără chip: presentiment de vomă și cădere, timpul care s-a dus și se întoarce, timpul care niciodată nu s-a dus și este aici din început, perechea de ochi tremurători într-un colț al ființei: semn de naștere; rapidă cădere a nopții care șterge chipuri și case, cerneală neagră din care răsar trunchiuri și colți, tentaculul și lancea, ventuza și lanseta, rozariul cacofoniilor; noaptea populată de șoapte și acolo, departe, zgomot de voci feminine, frunzișuri vagi pe care le mișcă vântul; lumina bruscă a farurilor pe zidurile ofensate, lumina ca un pumnal, lumina ca un scuipat, relicva flegmei; fața teribilă a bătrânei când închide fereastra făcându-și semnul crucii, scheunatul îndurerat al câinelui pe stradela ca o rană purulentă cuplurile tăcute pe băncile din parcuri, sau în picioare, lângă tocul ușii, cu cele patru brațe înnodate, arbori incandescenti pe care se odihnește noaptea, cuplurile, păduri de coloane febrile pe care se înfășoară respirația animalului dornic, cel cu o mie de ochi și o mie de mâini dar o singură imagine fixată în frunte, cuplurile tăcute care înaintează fără să se miște, cu ochii închiși, căzând la nesfârșit în ele-însele; vertijul nemișcat al adolescentului dezgropat care se sfarmă-n fruntea mea în timp ce scriu și-o ia din nou la drum, nesfârșit de singur în pustietatea sa, pe străzi și prin piețe dărăpănate și se pierde iar în căutarea a tot și toți, nimic și nimeni.

întâmplări neprevăzute

am putea strânge
pierderile și bucuriile
într-un coș de pai
părinții, frații, copii,
inocența, cățeeii și șoriceii
toți la un loc
semeți ca stuful deltei
Acum te adaug mică dragoste,
mică floare venită la geamul meu
ai înflorit neanunțată de nimeni
și crești în liniște
veghindu-mă....

AG

Pacea

Iată și ea Pacea
a venit ca un împărat mort
pusă pe catafalcul de tun,
rugină și lacrimi

ieșim din melci, cochilii ciuruite
arici fără țepi cu moralul buimac

încercăm să înțelegem neînțelesul,

lipsa exploziilor

conturul unui nor impecabil

nu pot vorbi cu anumite persoane
de fapt nu mai comunic cu nimeni
ce era de spus am epuizat
florile din glastră comunală au succombat de ne-ploaie
inima luptătorului nu simte nimic
ticăie reflex așteptând
noaptea și visul

acolo e adevărata Pace, războiul din noi,
amintirea Paradisului de dinainte.

AG

**

Valzhyna Mort

În pădurea limbii, ea adună bețe frumoase

ca un melc cu o cochilie de bețe

- le încarcă pe spate -

Ca o cămilă cu o cocoșă de bețe.

- pe spate, pe spate -

Ca un cavaler pe un cal din bețe și un băț în loc de sabie.

Unde duce ea această încărcătură de bețe?

- Pe cocoșă ei, pe cocoșă ei -

Ea nu are casă, unde duce casa pe care nu o are?

- În foc, o duce în foc -

În foc, ea face o poezie din bețe în flăcări, care sună cam așa

////////////////////////////////////

**

Laurence Lieberman

Colțuri

Omul întreg nu are colțuri. El se curbează și se curbează.
Tot ceea ce intră iese pe partea cealaltă, sau rămâne înăuntru

Și ia forma lui. Oriunde ai începe în el însuși
Te întorci în același loc. Dar nu este același. Pielea

ochilor săi este o atingere sigură. Dacă taie, nu e ascuțit.
La exemplul păsării blocate în biroul meu într-o zi din această
vară.

Am deschis toate ferestrele. Era furioasă.
A trebuit să se concentreze din greu ca să cadă prin ferestrele

închise. Era ocupat să-și dizolve atomii, unul câte unul,
ca să se strecoare prin geam. Cred că i-am încurcat gândurile.

De fiecare dată când deschideam o fereastră,
el zbura spre următoarea
închisă, până când nu mai era niciuna de deschis.

Apoi se legăna din perete în perete, din tavan în podea,
lovindu-și aripile în colțuri și țipând.

M-am sprijinit de perete pentru a mă auzi
cum încercam să plâng.
Dacă îmi cădeam din minte pentru o clipă, podeaua mă apăsa.

În perete, cureaua sau cravata înțepenită în colț,
mă trage de corp, sau de o parte.

Ar dura doar un minut. Am fugit din cameră. M-am întors
Ca să văd ce face pasărea. Nu mai era acolo. Acum
vine adevărul.

Pasărea a alunecat înapoi în lume într-un arc de jale moale
Când am plecat, colțurile s-au înmuiat în curbe, iar camera s-a
rotunjit.

Jordan Kapon Nakamura

Interviu

Îmi doresc acest job pentru că sună a ceva ce aş putea face și îmi este foame, fizic. Am o experiență vastă în studierea a ceea ce spune apa în timp ce se prăbușește. Da, pot căra mai mult de 20 de kilograme, dar ce ce legătură are asta? M-am luptat cu ființe angelice și cu cele nouă vieți ale compulsiei patologice. Am depus un jurământ împotriva calendarului roman și mutațiile sale derivate. Pot fi ferm ca un curcan rece. Cele două scrisori de recomandare ale mele sunt f și u. Ele pot fi folosite în surf, singurul mod de a urca peste ceea ce vrea să mă înece. Am auzit balamalele ușilor mării scârțâind, așa că am citit o carte sub un copac. Cred că o minciună poate fi mai rea decât o crimă, dar eu nu am murit niciodată. Mă pot gândi cu siguranță la un moment când a trebuit să fac mai multe lucruri în același timp, în timp ce eram sub o presiune imensă, dar aş prefera să nu o fac. Scopul meu este să-mi amintesc viețile anterioare și să fiu liber în fiecare dintre ele. Punctul meu forte este să fiu împrăștiat și înrădăcinat în același timp. Slăbiciunea mea este să mă distrez la o petrecere cu orice fel de consecință. Înclinația mea este un tărâm fără cobilițe unde nimeni nu acaparează nimic.

Pot începe în orice zi în care ești dispus să te antrenezi.
Pot termina în orice zi care se termină cu de ce nu,
pe bune, nu am nevoie de asta,
oamenii m-au prins, știi,
Țin cu oamenii.

Sandra Beasley

Vocație

Timp de șase luni am împărțit Baccarat într-un cazinou.
Timp de șase luni am cântat Brahms într-un mall.
Timp de șase luni am amenajat diorame de muzeu;
mâinile mele erau prea mici pentru paleolitic
iar când m-au realocat la licheni, am renunțat.
Tastez nouăzeci și unu de cuvinte pe minut, toate.
Ajutor. Da, vorbesc Dewey Decimal.
Vorbesc rusă, latină, un strop de inuit..
Pot echilibra șapte farfurii pe un braț.
Tot ce vreau să fac este să stau pe o verandă
o ploaie puternică cade în jurul meu.
Îți voi completa taxele anuale
Voi face dragoste cu străinii la alegerea ta.
Voi face ce vrei tu, atâta timp cât o pot face
pe veranda aceea. Dacă te cheamă, este chemarea ta,
dreapta? Odată am întrebat un broker ce iubește
despre slujba lui și a spus *Making a crime.*
Odată am întrebat pe un criminal în serie ce l-a determinat să
se trezească dimineața și a spus
Poporul.

Odysseus Elytis

Discurs despre frumusețe

Fii temător

dacă dorești să trezești în tine instinctul
frumosului;

sau dacă nu, atunci, din moment ce trăim în secolul
fotografiei.

imobilizați-l: orice se află lângă noi

așionează în permanență cu gesturi incredibile:

inimaginabilul!

a) cele două mâini ale unei femei frumoase (sau chiar ale unui
bărbat) care s-ar fi obișnuit cu porumbeii sălbatici

b) o sârmă ale cărei amintiri ar fi numai curent electric și
păsări neștiutoare

c) un strigăt care ar putea fi considerat veșnic oportun

d) fenomenul irațional al mării libere.

Trebuie să fi înțeleș, desigur, ce vreau să spun.

Noi suntem negativul visului

de aceea apărem în alb și negru

și trăim decadența

într-o minusculă realitate. Dar...

*

Doamnelor și domnilor puritatea

se poate prezenta numai în necurat

iar voi încercați să înnobilați un lucrul nobil

*fără nimic comun
așa că devine cel mai nefiresc lucru*

spune Cel care a reușit să calce în picioare
voia divină.

Și trebuie să fi știut el ceva.
Doamne, ce de albăstrime cheltuiești ca să nu Te vedem!

Partea 2-a tradusă de Adrian Grauenfels

IMAGINI AI, program

Nightcafestudio AI

SAGA 2024